

ruh ve madde

Türkiye Metapsişik Tetkikler ve İlmî Araştırmalar Cemiyeti Neşir
Organdır

Cilt : 10, Sayı : 113 Haziran 1969
Cemiyet adına Sahip ve

Mes'ul Müdür

Ergün Arıkdal

★

Hazırlayanlar :

Doç. Dr. Muammer Bilge

Dr. Gültekin Caymaz

Selman Gerçeksever

Atilâ Ultav

Berrin Gerçek

Güven Erer

Enver Ölçerman

Mehmet Sancar

Yorgo Karaca

Adnan Özgen

Baykur Bilgin

Kapak Kompozisyonu

Ağız Ressamı

Önder Akınal

İdarehane ve Cemiyet binası:
Taksim, Sıraselviler, Billürcü
Çıkmaızı Sümbül Apt. No. 14/1
(Otel Santral Sokağı)

★

Dizgi ve Baskı : T A Ş Matbaası

★

Kapak Baskı : Gencay Matbaası

Cilt: Çınar Mücellthanesi

★

Abone ücreti :

Yıllık 18 Lira

6 aylık 9 Lira

★

Haberleşme, Abone ve

Havale adresi :

RUH ve MADDE

P. K. 1157 - İstanbul

RUH ve MADDE'den Sevgili Okuyucularına

«Hikmet, ancak hikmeti bilenlerle beraber bü yür» diye bir söz vardır. Hikmetin esası, ruhun haki katine yakinen sahip olduğu bilgidir. Bu bilgi sırf kudrettir, sırf prensiptir, kanundur. Bu bilgi kainat meselelerinin «kıyas olunduğu», «ruhun temel prensi bidir».

Biz, yaşayan-canlı zekâ olarak, bu hikmetin aranılıp bulunulabilmesi için dünyalara doğan, her türlü şartlar içinde liyakati arttırma yolunda gayret gösteren, en kabasından en incesine kadar çeşitli im tihanlar, talimler geçiren varlıklarız.

Yaptığımız her iş, bu «dünya mektebinin» kuruluşunda temel olan «hikmetli bilginin» biraz daha yakınına gitmek maksadıyla yapılmaktadır. Yapılan her yardım, dünyamıza uzanan her vasıta, her varlık bu hikmetin hakikati ile hareket etmekte, beşerî olarak bizi uyartmak, şuurlandırmak için olmaktadır.

Ruhî Plânlar, Bedensiz Varlıklar, Uzaylı İnsanlar, Resuller, Vazifeli İnsanlar, hepsi, insanın yeti şmesi, insanın şuurlanması, insanın asli kıymetine sahip olması maksadıyla bizlere teveccüh etmiş, gelmiş ve gelmektedirler.

İşte Ruh ve Madde ve T. Metapsişik Cemiyeti bu «Ruhî İdare Mekanizmasının» müşterek gayelerinde ulaşmak istedikleri hedefe, kendi imkânları dahilinde, hizmet etmek gayesiyle hareket etmektedirler.

Halkımıza yaptığımız hizmet, çıkarsız ve taraf sızdır. Emri bilgiden, makûl vicdandan ve tebligatın öğrettiklerinden alırız. Bunun dışında bir otorite bil meyiz.

Dergiyi sizlerin faydanıza, sizlerin isteklerinize uygun olarak, yetiştirici ve öğretici bir gaye için çıkarıyoruz. Sizlerin bize en büyük yardımınız Ruh ve Maddeyi, içindeki bilgileri tanıtmak, yaymak, abone olmak ve abone bulmakla olacaktır.

Selâm ve Sevgiler

E. ARIKDAL

ÇOCUKLARIN SAF DÜNYASINDAN

Çocukların ya da çocuklarımızın renkli, bazan tek buutlu hayali dünyaları karşısında, hayatın türlü meşakkatleri ile acılaştırmış, sertleşmiş, iyice gerçekleşmiş büyüklerin dünyası bir garip durmaktadır.

Çocukların saf ve taze ruhlarındaki derin izleri onlardaki gerçek bilginin kuvvetini bilebilseydik, şüphesiz çocuklar hakkındaki düşüncelerimizi, yetiştirme metodlarımızı, öğretim konularımızı çokca değiştirmemiz gerekecekti. Biz çocukları neden kendi düşüncemize, anlayışımıza, inançlarımıza göre yetiştirmek isteriz? Neden onların taze şuurlarını, bizim eskimis her an değişiklik gösteren kanaatlerimiz ve bilgilerimizle doldurmak isteriz?

Bunun bize göre, başlıca sebebi «kendimizi» «kendini manevî bütünlüğümüzü» evlatlarımızda devam ettirmek, yaşatmak güdüsüdür. Şüphesiz biz burada kendi realite ölçülerimiz, kıyasla-

rımız içinde kalıyoruz ve bencillik ediyoruz.

Kendimizin bir benzeri, asıl prensiplerini taşıyan bir kopya, sadık bir nüsha istiyoruz. Bunu bulabilmek, temin edebilmek için de bir takım terbiyevi, pedagojik, usuller yaratıyoruz. Burada terbiye usullerinden bahsedecek değilim. Bunların çoğu tecrübe mahsulü olmakla beraber, bize göre spirit bir esastan mahrum görünmektedir. Çocuğu istikbale hazırlarken onun dimağını boş bir yüzey olarak görmek, onu mekanik bir medeniyetin sun'î alâkalarına uygunluk kazandıracak şekilde biçimlendirmek hata ve bilgisizlik olur.

Bir çocuk dünyaya geldiği zaman, bir evvelki hayatının bilgi, görgü ve izlenimlerinin yüzde seksenini şuurunda taşır. Bu şuur muhtevası çocuğun en büyük koruyucusu rolünü yürütür.

Yeni hayatının psikofizyolojik (ruhsal ve beden-

sel) güçlüklerini yenerken ve bunlara intibak ederken, gerçek olan şudur ki, çocuk geçmiş beden tecrübelerinden, otomatikleştiği hayati faaliyetlerinden (güdüler olarak bilinir) istifade etmektedir. Onun bu istifade edebilme durumu en tabii hakkı ve melekelerinin ahenkten bir fonksiyonu, işleyişidir.

Çocuk için : «Ruhu ihtiyar, kendi genç» derler. Hatta yaşı ne olursa olsun çocuk için yapılan dinsel merasim, kâhil insanlara yapılanlardan farklı değildir. İmamın «telkinatı» bunu gösterir. Böylece ruhun büyüklüğü, beden küçükliğini aşmıştır.

Çocuk, görünüşü, çelimsizliği, kısaca aciz hareketleriyle bizde onun hiç birşey bilmediği, hiç bir şey anlamadığı kımısını uyandırmaktadır.

Oysa, o da kendi yönünden, bizim gibi, yani kâhillerin birşeyi doğru dürüst bilmediklerini düşünmekte-

dir. Düşünmektedir... ve bunu ağlamak, bağırarak, çırpınmak gibi türlü hareketleriyle ifade etmektedir.

Spiritül olarak şunları biliyoruz :

a) Tekâmül devamlıdır, devridir;

b) Şahsiyet özşuur'a bağlıdır;

c) Reenkarnasyon evrensel bir tekâmül kanunudur;

Bunlara göre, doğan bir çocuk, önceki hayatının bilgi ve tecrübesini özşuurunda muhafaza eder ve her yeni bedenlenmenin sağladığı imkânlar dahilinde bunları te-

kâmül istikametinde gelişen tecrübeleri esnasında kullanır.

Bebek veya çocuk kendinde bulunan bilgi ve tecrübesini yakinen bilir, fakat yeni organizması - dimağı - bu bilgiyi dünyasal şartlara uygun tarzda (fikir, lisan, sembol) aksettiremez. Sebebi: enkarnen olan varlığın şuur sahası örtülmüş, şuur kapasitesinin bütün sığıası ile faaliyet göstermesine müsaade etmeyen bir karma meydana gelmiştir. Bildiğini ifade edemeyen, dil-bilmezlerin arasına düşmüş bir yabancı gibi olmuştur varlık. Buna, ayrıca; ortamı

kifayetsiz vasıtaları da eklemek icabetmektedir.

Biz bu durumu mediyomsal çalışmalarımızdan da biliriz. Bedensiz bir varlık kendi fikir, istek ve psikolojisini medyoma aktarabilir, fakat mediyomun dimağı bunları lâyıkı ile değerlendiremezse, netice verimli olmaz. Başka türlü ifade etmek istersek: mediyomun imajinasyon kabiliyeti, kelime hazinesi, psişik hassasiyetinin kuvvet derecesi bedensiz varlıktan aldığı tesirleri, imajları aksettirmeğe kâfi gelmemektedir.

Kâhil insanda bu böyle olursa, çocukta kendi öz şuurundan, ruhundan gelen kendiliğinden intibaların, fikirlerin bilgilerin büyük bir kısmının dimağı aksedeemediğini hesap etmek kolay olacaktır.

Bu duruma göre, çocuk bedeni geliştikçe öz şuuruna ait bilgileri - tecrübeleri dimağına daha iyi aksettirebilir, şu farkla ki, dimağına aksedenler çıplak hakikatleri ifade etmezler. O andaki dimağ şartlarının icaplarına göre aksederler. Biz buna çoğunluk şuur altı, gayri şuur deriz.

Bu bilgilerin bir kısmı bedeni ve dimağı otomatik olarak, güdüler halinde yönetirler.

Çocuğu olan insanlar onların bebekliğinden yetişkin hale geinceye kadar geçirdikleri safhaları az-çok müşahade etmişlerdir. Kendiliğinden yaptığı olgun hareketler, söylediği yerinde

(Devamı sayfa 25'de)

Bu sayımızdan itibaren Allan Kardec'in «CENNET VE CEHENNEM VEYA İSPİRİTİZMAYA GÖRE İLÂHİ ADALET» adlı kitabından muhtelif misâllere ait pasajların tercümesini okurlarımıza sunuyoruz.

Bu pasajların ilginç hususiyeti, maddî dünyamızı terketmiş bulunan varlıklarla kurulan ruhi irtibat neticesinde, tebliğ halinde alınmış bulunmasıdır. Her ne kadar tebliğlerin alınışından çok uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen, ilginç yönlerini muhafaza eden ve edecek olan misâlleri seçmemizdeki âmil spiritüalizmanın kabul ettiği tekâmülün önemli vasıtalarından biri olan «reenkarnasyon» (tekrar bedenlenme) vetiresinin çoğunlukla bu tebliğlerde açık bir şekilde anlatılmış olmasıdır. Ayrıca, okurlarımız, determinizma açısından mukadderat ve karma'yı - daima bu tebliğlere göre - inceleme fırsatını bulacaklardır.

Yukarıda bahsî geçen kitabın 198 inci sahifesinde aşağıda çevirisini dercettiğimizi not mevcuttur. Bu not, yazar tarafından sayısız misâl arasından seçip verdiği bu misâllerin derlemesinin nedeni hakkında okurlarımızın bir fikir edinmeleri maksadıyla

ÖLÜMÜNDEN

HEMEN

SONRA

İRTİBATA

GEÇİLDİ

Yazan : A. KARDEC

Çeviren : Y. KARACA

ilâve edilmiştir. Not aynen şöyledir :

Nakledeceğimiz misâller, Spiritüel hayatta ruhları mutluluk ve mutsuzluğun muhtelif safhaları içinde göstermektedir. Bu ruhları, eski çağın az veya çok ünlü şahısların arasından aramadık. Durumları, mevcudiyetleri (beşeri hayatları) tanıdığı zamandan beri hayli değişmiş olabileceği gibi, kâfi derecede doğruluk ispatları da vermeyebilirdi. Bu misâlleri halihazır hayatın en dutad halleri arasından aldık. Çünkü, herkesin, en fazla benzetmeleri bulacağı ve mukayese ile en istifadeli bilgileri çıkaracağı misâller bunlardır. Sosyal durum, akrabahk ilgisi veya bağları ile Ruhların beşeri hayatı bizlerle ne derecede yakınsa, bizleri o derecede ilgilendirir, hüviyetlerinin kontrolü de o nisbette kolaydır. Bu sebepten dolayı herkes daha kolaylıkla tatbikini yapabilir; müstesna durumlar daha az ilgilendirenlerdir, zira alışkanlıklarımızın çevresini aşmaktadır. İşte, «ün» leri (meşhur adamları) aramadığımızın sebebi budur. Şayet bu misâllerde bazı tanınmış şahıslar bulunuyorsa çoğunluk tamamıyla maruf olmayanlardır. Duyulmuş isimler bilgisi hususunda fazla hiç bir katkıda bulun-

maz, alınganlıklara sebebiyet verebilirlerdi. Mütecessislerle rezalet meraklılarına hitap etmiyoruz, hitabımız ciddi olarak öğrenmek isteyenleredir.

Bu misâller sayısız olarak çoğaltılabildi. Fakat, sayılarını tahdit etme mecburiyetinden dolayı, gerek Ruhun durumu ile gerekse vermeğe muktedir olduğu izahatla spiritüel dñnyanın durumuna en fazla ışık verebilecek olanlar arasından bir seçme yaptık. Çoğunlukla neşredilmiş değildir; sadece bazısı «Revue Spirite» de intişar etmiştir. Bunlardan lüzumsuz teferruatı kaldırarak burada niyet ettiğimiz amaca lüzumlu, esaslı kısımları muhafaza ve sonradan gerektirdikleri tamamlayıcı bilgileri ilâve ettik.

Mutlu Ruhlar dizisinden.

BAY SANSON

Paris Spiritik Cemiyetinin eski azası Bay Sanson, bir yıl süren kahredici ıstıraplardan sonra vefat etti. Sonunun yaklaşğını hissetmesi üzerine Cemiyetin Başkanına gönderdiği mektup aşağıdaki pasajı ihtiva ediyordu :

«Ruh ve vücudunun ani bir ayrılmaya yakalanışı halinde, takriben bir sene evvel bulunduğum bir ricayı hatırlatmakta şeref duyarım. Ricam beşeri hayatımda Cemiyetimizin olduğunca faydasız bir üyesi olmakla, mezar ötesinden bir şeye yardım edebilmem için ruhumu mümkün mertebe derhal ve kararlaştırdığınız sıklıkta çağırmanızdır. Böylece, halkın büyük kısmı ölüm olarak isimlendirdiği ve fakat biz spiritler için, Allahın nüfuz edilmez maksadına göre, niyet edildiği amaca daima faydalı, ancak bir istihale olan bu olayı takip eden halleri bu çağrılarda safha safha etüt vasıtalarını Cemiyete vermemdir.

Ruh olarak çok az ilerlemiş olmam belki neticesiz bırakacağı ve bu halde de basiretiniz şüphesiz bu tecrübeleri muayyen bir sayıdan fazla ileriye götürmeyeceği bu çeşit spiritüel otopsiye müşerref olmam için müsaade ve ricamdın başka, İyi Ruhların hayırhah nasihatlarıyla müzaheret etmelerine, bilhassa spiritüel başkanımız Aziz Louis'in bir reenkarnasyon (tekrar bedenlenme) zaman ve intihabı hususunda reh-

berlik etmesine müsaade etmesi için her şeye Kaadir Olana sızın ve bütün Cemiyet arkadaşlarımla yalvarmasına ricada bulunmağı cesaret ediyorum. Zira, bu husus şimdiden beni fazlasiyle meşgul etmektedir. Başaramadığım takdirde ilerlememe hizmet edeceği yerde, arz üzerine veya başka bir yerde durmamı uzatacak ve ilâhî iyiliğın doğruluğunu ispat edemeyeceğim bedeni bir hali, Allaktan çok çabuk ve kendimi beğenmişlikle istenmekten, spiritüel kuvvetlerim hakkında yanılmaktan titriyorum.»

Ölümünden sonra mümkün mertebe çabuk çağırılması arzusuna uymak üzere Cemiyetin bazı azalarıyla evine gittik ve nâ'sı önünde, definden bir saat önce aşağıdaki görüşme olmuştur. (tebliğ alınmıştır). Bunda iki amacımız vardı; son bir arzuyu yerine getirmek ve çok zeki ve aydın, spirit hakikatlere derin bir şekilde inanmış olan bir insanda ölümden sonra o kadar yakın bir zamanda ruh durumunu (bedenden yeni ayrılmış) bir daha müşahede etmek.

İlk intibalarını kavramamız için öğrenmek istediğimiz, Ruh hali üzerindeki bu inançların tesrii idi. Boş yere beklemedik. Bay Sanson, mükemmel bir vuzuhla istihale anını anlattı. Kendini ölüirken ve yenden doğarken gördü. Ruhunun yükseklığıne mütevakkıf ve az mutad olan bir hal.

(Cenazenin bulunduğu oda, 23 Nisan 1862).

1. Çağrı.

— Vaadimi yerine getirmek üzere çağrınıza icabet ediyorum.

2. Sevgili Bay Sanson, arzu ettiğiniz gibi, ölümünüzden sonra mümkün mertebe çabuk olarak sizi çağırmağı bir vazife te-lâkki ediyor, hoşnutluk duyuyoruz.

— Ruhumun ilişki kurabilmesine (tebliğ vermesine) müsaade edilmesi, Allahın hususi bir inayetidir. İyi niyetinizden dolayı size teşekkür ediyormuş, fakat, zayıfım ve titriyorum.

3. O kadar mustaripdiniz ki, şimdi nasıl olduğunuzu sorabileceğimizi sanıyorum. Sancılarınızı el'an duyuyor musunuz? Şimdiki vaziyetinizi iki gün evvelkine mukayese ederken ne duymaktasınız?

(Devamı sayfa 31'de)

Gece Öten Kuş

Yaşanmış Olaylar:

Karen KELLY

Ailemizde şahit olduğum ilk ölüm olayı 24. Nisan. 1954 te ortaya gelmişti. İlk bahar olmasına rağmen dağların yüksek tepelerinde beyaz kar lekeleri hâlâ görülmekteydi. Bizimle beraber oturan büyük annemin babasının nezlesi yeni yeni geçmekteydi. Bütün aile gece yarısı olmasına rağmen hâlâ oturuyordu o akşam. Biraz sonra da yavaş yavaş yataklarımıza çekildik. Yatağımıza girdikten uzunca bir süre geçmesine rağmen uyuyamadım. Dışarıda pencerenin az ilerisinde derinden derinden gelen bir kuş sesi duyduğum zaman saat 12.30 civarındaydı. Gece öten bir kuş... Hayret edilecek şeydi doğrusu.

Yaralı, yardıma muhtaç olabileceğini düşünerek, üzerime birşey aldım ve dışarı çıktım. Hayvanı sıcak odaya aldığım zaman küçük bir robin kuşu olduğunu gördüm, fakat cansız idi.

Hiç olmazsa havalar ısınincaya kadar yaşayabilseydi ne olurdu sanki diye düşünürken büyük annemin babasının odasında acı bir inilti geldiğini duyarak bir yandan diğerlerini uyandırmak için bağırırken diğer taraftan da o tarafa doğru koştum. Bütün aile odaya toplandığı zaman büyük annemin babası son nefesini veriyordu.

Beş sene sonra 9. Mart 1961 yine gece yarısı başka bir robin penceremde ötüyordu. Sesi o kadar kuvvetli geliyordu ki her hangi bir acıma duymaksızın lambayı yakıtım, pencereden dışarı karın üzerine vuran ışıkla görmeye çalıştımsa da uçtu gitti. Bundan bir saat kadar sonra tıpkı büyük annemin babası gibi aniden büyük annemizi de kaybettik.

Aradan zaman geçti annemler çiftlikten Alton W. va. yakınında küçük bir eve taşındılar. Ben liseyi bitirdim ve evlendim. Fakat hafta sonlarını kocamla birlikte yine annemlerin yanında geçirirdik.

29. Nisan. 1966 da yine birkaç günlüğüne annemlerin yanına gelmiştik. Büyük babam fena halde üşütmüştü, fakat hastanede tedavi olmaya razı değildi. Hep beraber oturmuş sohbet ediyorduk. İlk mehtaplı 29 Nisan akşamıydı. Mis gibi çam kokusu odaya dolup boşalıyordu. Birden büyük babamın arkasına rastlayan pencere dışından robinin sesi gelmeye başladı. Birden sanki kanım donmuştu ve titremeye başladım. Aklıma gelen ölüm fikrini atmaya çalıştıysam da başaramadım. Kuşun ömesi bitince büyük babam bir kerre yatağından doğruldu, sonra tekrar uzandı ve bir daha kalkmadı.

İnşallah bir daha gece öten bir kuş sesi işitmem, ama öyle sanıyorum ki yine işiteceğim...

Karen Kelly

DAĞ YOLU

Yatakta vücudum tepeden tırnağa ısırtıya perti içindeydi. Biraz önce soğuk duş alırdım bundan olacak. Kapanmak bilmeyen pencerelerim odanın karanlığında dolaşıyordu. Bu halimi yanımda yatan kocam da anlamıyordu. Olacak ki, «Ne o, kâbus görüyorsun galiba. Haydi bakalım uyuyalım artık». Diye beni teselliye çalışmıştı.

Dikkatimi başka şeyler üzerinde toplamaya çalıştımsa da yapamadım. Sanki

her tarafım titriyordu. «Anlat bakalım bana, neymiş bu?» dedi kocam. «Bir rüya» dedim, «Mac ve Jean'ı görüyordum.» «Mac'mı dedin?» diye sordu. Merakla. Rüyamın tafsilâtı gözümün önüne geldikçe hafif hafif titremeler de geliyordu: Arabayı kullanan Mac'ti ve dar bir yolda gitmekteydiler. Yolun sadece bir yanı ağaçlıktı. Yanlarından büyük yük kamyonları gelip geçmekteydi. Gittikçe hızı arttıran Mac'a karısı Jean endişeyle bakıyor ve yavaşlaması için yalvarıyordu. Fakat adam aksine, kahkahayla karışık küfür savurarak almış etmiyordu.

Fakat aniden Mac'ın kontrolünden kurtulan araba kalın bir ağaç gövdesinde hamur gibi yoğurulmuştu. Bir anda Mac ön camdan dışarı fırlarken ardına kadar açılan kapılardan da Jean ve yanındaki arkadaşları havalanmışlardı. Araba şimdi büyük bir akordeon gibi ağacın dibinde yatmaktaydı

Rüyamı anlattıktan sonra tekrar titremek geldi. Ve ağlamaya başladım. Kocam John belki sakinleşirim diyerekten beni kahve içmek üzere mutfığa götürdü. Tam fincanları yarılarmışık ki zil çaldı. Kocam kapıya çıktı. Döndüğü zaman «Sabahın bu saatinde kimmiş o?» diye sorduğumda, biraz şaşkınca,

«Polisti.» diye cevaplandırdı.

— Polis?

— Evet.

Flora CHARBERS

— Eeee?

Bir an beni süzdükten sonra nihayet konuştu: «Bu sabah üçte Mac, arabayla kaza yapmış. Hastane raporuna göre ağır yaralı yokmuş. «John.» diye kolunu siktim. «Rüyayı gördüğüm zaman da saat üç idi. Nasıl olmuş kaza, anlatsana.» Biraz durakladı ve «Tıpa tıp senin rüyan gibi. Tek farklı, yolun her iki tarafında da ağaçlar vardı.» Tuhaf tuhaf yüzüme bakıyordu. «Kazayı olduğu gibi nasıl görebildin? Sanki kaza olurken oradaymışsın... Halbuki 10 mil uzakta yatakta benim yanımdaydın, öyle değil mi?»

Flora Chambers

CHEETAH HAZIRDI

1967 de bir Eylül günü kızım Floy Jasksonville'deki evimizin arka bahçesinde sarı pırl pırl tüylü sevimli bir kedi bulmuştu. İçeri aldık. Besledik. -Sahibi çıkınca teslim ederiz. diye düşünmüştük. Aynı zamanda gazetenin -kayıplar- sütununu izlediysek te ona benzer bir kedinin arandığına rastlayamadık. Öyleyse hiç olmazsa kendi diş kelimiz Patti ye arkadaş olsun diye ona da baktık.

Adına Cheetah koyduk. Çok geçmeden Cheetah ailemizin aranan bir ferdi oluvermişti. Mart 1968 de hastalandığı zaman epey endişelendik. Tam geçeceği zaman sıtmaya çevirdi. Kısa zamanda daha da ağırlaşmıştı ve Floy, tam hastaneye götürüleceği sabah kedi öldü, Cheetah'nın ölümü bizi üzüntüye boğmuştu, devamlı olarak aklımdaydı ve ölümünden birkaç gün sonra kuvvetli bir mesaj (tebliğ) aldım. Sanki dışardan geldiği besbelliydi. Bu ikazda : «Cheetah tekrar gelmeye hazır olduğu zaman onu göreceksiniz» deniyordu. Birden «Ne zaman?» diye sordum, kendi kendine. Fakat aldığım cevap, «Soru sormayınız.» olmuştu.

19. Nisan, 1968 de kendi eski kelimiz (aynı zamanda Cheetah'nın arkadaşı olan) Patti beş ayrı renkte yavru doğurdu. Bunlardan biri Cheetah'ın sanki küçük bir sureti idi.

Kızım Floy ve ben reenkarasyona inananlardanız. Bu inancımız, bu olayla bir kat daha güçlenmiş oldu.

Clyde Bonnell

GEÇMİŞ SAYILARINI TANITTIYORUZ

C İ L T : III

S a y ı : 31

Dünyanın Geleceği : Büyük okyanusun altındaki MU medeniyetinden bugünkü duruma, oradan dünyanın geleceğine spiritüel açıdan- bir bakış...

Şifacı Ruhların Yaptığı Tedaviler : «Geçen gün dördüncü defa getirilen beş yaşlarında bir çocuğu bütün şifacı medyomlar tanıyamamıştı, çocuk o kadar değişmişti ki...»

Aklınızı Kullanın, Ruhunuzu Parlatın: Bu yazıda Silver Birch isimli varlık şöyle tebliğ veriyor: «Allah'ın size akıl ve iz'an bahşetmiş olduğunu ve sizin bunları kullanmakla mükellef olduğunuzu söylüyorum...»

Ölüm Hakkında : «Maddî bağlardan kurtuluşu temin eden ölüm, ruhumuzun asıl mekânında rakedişini başışlayan bir lutuf değil midir?»

İnsani Değerler : «Kâinatta canlı diye ayrılan ve tekâmül tezahürleri gösteren bütün varlıklar aynı kıymeti haizdirler. » Dr. B. Ruhselman.

S a y ı : 32

Ahiretten Sahneler : Dünyadan göçetmiş bir varlık şöyle söylüyor: «Eğer ölüm denilen şey, bu ise ben halen sağlam ve yaşamaktayım.»

Müşahede - Muhakeme - Karar : Dr. B. Ruhselman'ın olayları, nasıl değerlendirebileceğimize ait bir yazısı.

Bedenlerinden Ayrıldılar, Sonra: Burada Bedenlerinden ayrılan ve ruh gözüyle bedenlerini seyreden şahıslara ait olayları okuyacaksınız...

S a y ı : 33

Ruhlarla İnsanlar Arasındaki İrtibat: «Ölümünden bir gün sonra gelerek beni ziyaret etti.»

Ahiretten Sahneler : Ahirete intikal etmiş ve kendini Ahmet diye tanıtan bir varlığın anlattıkları.

Eski Hayatı Bildiren Rüya : Rüyasında önceki hayatın gören bir varlığın anlattıkları...

Ebedi Saadet Peşinde: «... ve herkes istediği ve özlediği saadete kavuşur.» Dr. B. Ruhselman.

S a y ı : 34

Ruhun Bir Yeri Yoktur : Büyük bedensiz varlık Silver Birch şöyle tebliğ veriyor: «Ruh aynı zamanda hem burada hem de okyanuslar ötesinde bir memlekette olabilir. O, maddenin hudutları içinde hapsolmuş değildir.»

Ekminezi ve Geçmiş Hayatın Tahkiki: «On sene geri götürülen süje için bugünkü hayatı onun için on sene sonra gelecek meçhul bir istikbaldir...»

İlâhi Pınar : «İdrâki kıt olana büyük sözler gerekmez, onları duysa bile gönlünde yer etmez...» Büyük beden-siz varlık KADRÎ.

Ahiretten Sahneler : «Çekmek mec-buriyetindeyim bunları. Izdıraplar i-çimi kemiriyor. Bu ağlama hissi ne-rededen geliyor, bilmem ki...» İşte ce-hennem hayatı yaşayan bir varlığın anlattıkları.

S a y 1 : 35

Kompleksler : E. Arıkdal bu yazısın-da, «Görünen varlığımızın gerçek nü-vesi olan ruh, sayısını bilmediğimiz enkaarnasyonlar vasıtasıyla, bilgi sahibi olmakta ve kemâle doğru ham-le yapmaktadır.» diyor.

Ölüm Yaklaşırken : Bu yazıda, ölüm alemine kısa bir müddet için gidip ge-len bir varlığın kısa ölüm anı içinde neler hissettiklerini okuyacaksınız.

Kuantum : «Tekâmül sonsuz olduğuna göre, bir bakıma varlıkların da hiçbir zaman hatadan kurtulamiya-cakları anlaşılır.

Büyük Tecrübe : Öldükten sonra ki-tap neşreden adam.

S a y 1 : 36

Bir Obsesyon Vak'ası : Bir musallat varlığın yaptıklarını, görücü bir med-yom tarafından nasıl müşahede edil-diğini okuyabilirsiniz...

Ruh ve Beden Münasebetleri : Ruhun maddeye bağlanmasıyla ortaya çıkan birtakım nefsanî ihtirasların, tatmin edilişi yönünde iradi faaliyet...»

Ruh Dostlarımızdan : Bu tebliğ, 30 Kasım 1962 de İzmir'deki dostlarımız tarafından alınmıştır.

Hayvanların Davranışlarından Neler Öğrenebiliriz? : «Çoğumuzun küçüm-sediği, hayvan oldukları için çok aşağıda gördüğü hayvanların incelemeye değer pek çok yönleri vardır. İlmin bu konuya da el attığını ve çok enteresan gerçekleri ortaya çıkardığını memnu-niyetle söyleyebiliriz.»

— ÜÇÜNCÜ CİLDİN SONU —

NOT :

Şimdiye kadar 1-2-3. üncü ciltlerin ta-nıtılması yapılmış durumda. Arzu eden o-kuyucularımız, (P.K. 1157, İst.) adresinden istedikleri cildi ödemeli olarak tedarik ede-bilirler. S.G.

9. CİLD ÇIKTI

BİR BİLGİ KAYNAĞI OLAN RUH VE MADDE'NİN

NEFİS CİLDİNİ ALMAK İÇİN

P. K. 1157 — İstanbul'a 25.— TL. GÖNDERMENİZ

VEYA ÖDEMELİ İSTEMENİZ KÂFİDİR

İrademizi Terbiye Edelim

Nefis terbiyesi olmaksızın ne karakter olgunlaşır, ne de değer taşıyan herhangi bir şey ortaya çıkar. Büyük başarılar ve meslekler kolay kazanılmış şeyler değildir.

Hakiki saadet ve muvaffakiyet yolunu unutmmuşuz meğer.

Otuz sene evvel genç bir doktor olarak bulunduğum Londra'da, hastalarımın arasında şifa bulmaz bir derde müptelâ emekli bir öğretmen vardı. Poddingtonda bir işçi ailesi ile beraber oturuyordu. Bu adamda bana tesir eden birşey vardı. Bu belki de sakın, hiç bir şeyden şikâyet etmeyen, neşeli görünüşü, belki de parlak elâ gözlerinden, küçük sevimli yüzünden akseden tevekküldü, bilmiyorum. Yalnız onu lüzumundan sık ziyaret ediyordum.

Yaz gelince, bir hayır cemiyetinin deniz kıyısında bir aylık tatil bursunu ona temin ettim. Denizi sevdiğini biliyordum. Aradan on gün geçtikten sonra bir gün Paddington'da ona rastladım. Şaşkın bir halde ona niçin bursdan faydalanmadığını sordum. Bir an sustu, sonra anlattı: Bu fırsattan kendi faydalanacağı yerde ev sahibesinin iki çocuğunu göndermişti. Benim yaptığım hareketi beğenmediğim hususundaki tarizlerimi dinledikten sonra acı gülümsüyerek «Doktor...» dedi... «bazan insana çaresizliğini kabul etmek de iyi geliyor...»

Bu fikri 15. asırda Alman rahibi Thomas Quempis şöyle ifade etmişti: «Nefsi-

mizden feragat etmedikçe kayıtsız şartsız bir hürriyete sahip olamayız...»

Hakikaten de bütün hürriyet mefhumunun, bütün faziletlerin temeli, kendi kendimizi disipline alıştırma kabiliyetimizdir. Manen hür olmak için insan iç güdülerine hâkim olmalıdır.

Nefis terbiyesi olmaksızın ne karakter olgunlaşır, ne de değer taşıyan herhangi bir şey ortaya çıkar. Büyük başarılar ve meslekler kolay kazanılmış şeyler değildir. Büyük piyanist Paderevski şöyle demiştir: «Büyük bir üstad olmadan evvel, bir esirdim...»

Genç Bobby Jones ilk Britanya golf şampiyonasında oynadığı zaman kendisini seyreden yarım düzine kadar seyirci arasında bulunuyordum. Bobby kötü oynuyordu, bunda hırsın ve üzüntünün de tesiri vardı. Nihayet on dördüncü deliğe gelince müsabaka kartını yırtıp, rüzgâra savurdu. Fakat sonradan bu zaafını terbiyesi ve irade disiplini ile yenerek hem günümüzün sevilen bir şahsiyeti, hem de en büyük golfçülerden biri oldu.

Erkekliği de ortaya koyan irade kontrolüdür. Disiplinli bir erkek, içten gelen bu hâkimiyeti etrafına da aşılır. Böyle bir insan iki hürriyetten birini seçmek zorundadır. Bunlardan biri istediğini yapmakta serbest olduğu zâhiri hürriyet; diğeri ise yapması lâzımgeleni yapmakta serbest olduğu hakiki hürriyettir.

Bu hakiki hürriyete kavuşabilmek için nasıl hürriyete kavuşabilmek için nasıl hareket etmeliyiz? Doktor Nicola Tesla bunu şöyle anlatıyor: «Küçük bir çocukken, sevdiğim bir tatlı veya şekeri her türlü ıstırbıma rağmen reddederdim...» diyor... «Hosuma gitmeyen bir vazife veya bir iş ol-

du mu, muhakkak onu yapardım... Sene-ler geçtikçe arzularıyla iradem anlaştılar ve aynı şeyleri istemiye başladılar...»

William Jones'e göre «En bedbaht in-san kararsızlık içinde bocalıyan insandır. Bir sigara yakmak, bir içki içmek, uyan-mak veya güçlü bir işe başlamak hususun-da kararsızlıktan kurtulamıyan kimse aci-nacak durumdadır.»

Hepimizin alışkanlıktan ileri gelen bir zayıf tarafımız vardır. Belki çok sigara içiyordur, belki de çok içki... Bu işe son sigarayı, son içkiyi içmemekle başla-yabiliriz. Çok yemek yiyorsak, biraz per-hiz bize faydalı olabilir. Aradan bir müd-det geçtikten sonra ilk mülkâfatımız fiziki bakımından rahatlığa kavuşmak olacaktır.

Bir kere bu yola girdikten sonra işi daha ziyade manevî cepheye çekmek icabe-der. Meselâ vazifelerimizi daha şuurla yap-mak, bize kötülük edenlere aynen mukabe-le etmemek, tahriklere kapılıp soğuk kan-lığımızı kaybetmemek bunların arasına gi-rer. Böyle ufak teşebbüslerden sonra sıra, daha büyük meselelere gelir. Sonra Epictet-us'un dediği gibi «İyi bir hayat sürün, alış-kanlıklar onu zevkli bir hale getirir...»

Hiç bir şey insana böyle pahalı bir zaferin kudreti kadar zevk veremez. Mü-kemmel saadete de bu yoldan gidilir.

Bir düğmeye basmakla bir çok işinizin görüldüğü bu devirde, nefis terbiyesi mâna-sız gibi görünmektedir. Modern cemiyetin imkânları bizi çaresizlik içinde başarı te-min etme fırsat ve başarısından mahrum etmektedir. Sadece maddi arzularla tatmın olanlar, zevk endişesi altında yaşayanlar bu yolun sonunda bıkkınlık ve mânasızlık küllerinden başka bir şey bulamayacaklar-dır. Buna rağmen milyonlarca insan halâ «kendimi nasıl eğlendirebilirim...» diye dü-şünmektedir. Genç nesil ise bilhassa «iyi vakit geçirmek...» sabit fikrine saplanmış-tır. Ana baba otoritesi bir kelimedenden ibaret kalmış, disiplin alay mevzuu olmuş, nefis terbiyesi ortadan kalkmıştır.

Bu derfli dünyamızın kurtuluşu ise lüks zevk ve sefahat gibi ruh ve bedeni yı-pı-ratan ve ruhu mânasızlaştıran eğlenme endişesiyle olamaz.

Kurtuluş imkânı kalplerimizde ve irade-mizde gizlidir. Tabiatı ehliştiren in-san, iradesine hâkim olmadıkça hakiki saa-deti hiçbir zaman tatmayacaktır.

Temmuz Ayında :

HİND'DE İPNOTİZMA

ÇIKIYOR

Sipariş Adresi : P.K. 1157 — İSTANBUL

LÜTFEN ŞİMDİDEN SİPARİŞ VERİNİZ

Dostlarım Uzay Adamları

Yazan : H. MENDER

Nakleden : E. ARIKDAL

John NEBEL

ESRARENGİZ TEZAHÜR

Size hakikaten çok enteresan tecrübe-
rimden bahsetmek istiyorum. Long John'un
radyo röportajları sırasında anlattığım o-
laylardan birini hikâye etmeden geçemiye-
ceğim. Baldızım bu olayın şahididir; Long
John onunla bir mülakat yapmak istemişti.
En iyisi, zannederim; bu mülakatı size
nakletmek olacak :

11 OCAK 1957

«LJ. — İşte Bay ve Bayan Howard
Menger'ler. N. Jersey'in High Bridg'inde o-
turuyorlar. Bu genç çift benim yayınlarım-
da yedi-sekiz def'a bulundular. Bize dış u-
zaydan gelen adamlarla olan fizikî karşı-
laşmalarını anlatmışlardı. Howard astro-
nef'le yolculuk yapmıştı. Onun yanında
John Otto var, Cortland Hastingr'li: Ve
genç bir hanım, Marl var : o da Mengerin
baldızı. Bize uzay adamlarıyla olan karşı-
laşmasını hikâye edecek. Marie, siz, bizim
radyo yayınlarımızda bir def'a bile gelme-
diniz; kız kardeşiniz, Rose Menger, ve e-
nişteniz H. Menger, sizin şu sıralarda ol-
dukça tuhaf bir kaç tecrübe geçirdiğinizi
söylediler. Bunlardan biri, özellikle, bir pi-
ponun uzağa naklidir (teleportasyon). Ho-
ward bunu bize anlattı. Şimdi, size bazı so-
rular soracağım. Sizden, bize başınızdan
geçen bu olayı kendinize göre anlatmanızı
istiyorum. Howard piposunu Pensilvanya'
dan uzağa nakletmişti.

Marie — Rose ile Howard'ın oturma o-
dalarında oturuyordum. Kapının vuruldu-
ğunu duydum, ve cevap vermek üzere ka-
pıya gittim ve Howard'ı gördüm.

LJ. — Kapının önünde ?

Marie — Kapının önünde. O gece Ho-
ward'ın Pocono dağında olduğunu biliyor-
dum. Önüne bakıyordu. Birşey söylemedi,
bana piposunu uzattı. Çok tuhaf bir his
duydum kendimde; onun orada nasıl bulu-
nabildiğini anlayamadım. Oydu - ne otomo-
bille, ne de başka birşeyle gelmemişti, aşa-
ğı yukarı on dakika sonra bunu tahkik ede-
bildim.

LJ. — Tahkik ettim, demekle ne kasde-
diyorsunuz ?

M. — O gece, saat dokuzda kapıda görünmüştü, dokuzu yirmi geçe eve geldiğini tahkik etmek maksadıyla beni telefonla aradı.

LJ. — Nereden telefon ediyordu, Marie?

M. — Pocono dağı yöresinden aradı beni.

LJ. — Pocono dağından telefon ettiğini nereden anladınız?

M. — Sesinden. Ses uzak bir yerden geliyordu. Telefon uzak bir yerden açılmıştı.

LJ. — Herhangi birisi size uzaktan telefon etse anlarsınız, öyle mi?

M. — Evet, ayrıca daha sonra onun akşam yemeğinde görünmüş olduğunu öğrendim. Bunu isbat edecek şahitleri var. Size isimlerini söyleyebilir.

LJ. — Güzel; şu halde, onunla olan görüşmeye geçelim. Howard sizi Pocono dağında bir akşam yemeğine çağırıyor. High Bridge'deki eviniz ile Howard'ın telefon ettiği yer arasındaki uzaklık hakkında bir fikriniz var mıydı?

M. — Kilometre olarak bilmiyorum, ama bir buçuk saatlik bir mesafe olduğunu söyleyebilirim.

L.J. — Birbuçuk saatlik bir mesafenin kaç kilometre olduğunu tasavvur edebilir mısınız? Sizi çağırdığı yer neresiydi, biliyor musunuz?

M. — Hayır, bilmiyordum.

LJ. — Marie, şu anda müstehzi olmak istemiyorum, ama ses tonuna göre bir telefon konuşmasının, mesafesi hakkında hüküm vermeniz beni hayrette bıraktı; uzak bir yerden telefon açtığını tahmin ettiğinizi söylemek istiyorsunuz, çünkü sesi çok zayıf geliyordu? Buyle mi demek istiyorsunuz?

M. — Tamam.

LJ. — Pocono dağlarındaydı diyorsunuz?

M. — Evet. Bir buçuk saat sonra evde olacağını söylüyordu.

LJ. — Bir buçuk saat sonra eve geldi mi?

M. — Tam söylemek gerekirse, bir buçuk saatten fazla sürdü.

LJ. — Belki de yol bozuktu ve Howard

bu tecrübeden sonra, daha süratli gitmek istemedi. Siz birşey söylebilir mısınız Howard?

H.M. — Evet. Dönüş sırasında, New Jersey'den Washington'a giderken, Pensilvanya'nın Easton bölgesinden geçiyordum. İkinci bir telefon daha etmek geldi içimden, lâkin bir şey bunu yapmamamı söyledi. Yirmi kilometre kadar gittikten sonra, Washington'da bir kahveye girdim ve ona telefon ettim.

L.J. — Şimdi, bir an size dönelim Marie: Ziyareti sırasında Howard'ı nasıl gördünüz... Kapıyı açtığınız gece? Bizim şimgördüğümüz gibi, bildiğimiz fizik bedeni içinde mi görünüyordu? Tabii ki paltosu, şapkası vardı, tahmin ederim, fakat bu ayrı mesele; o akşam size aynen göründü mü?

M. — Evet, ama önüne doğru bakıyordu.

LJ. — Ne dedi size?

M. — Birşey demedi; sadece piposunu uzattı. Pipoyu verdi ve sonra kayboldu.

LJ. — Kayboldu, diyorsunuz. Kapı açık mıydı, yahut onu kapatmış mıydınız?

M. — Evet, kapı henüz açıktı.

LJ. — Demateryalize olup, havada kayb mı oldu. Yoksa yürüyerek gitti mi?

M. — İki adım attı, sonra sanki kayboldu.

LJ. — Gece içinde mi, karanlıkta mı kayboldu? High Bridge'i pek bilmem, ama New York'da sokaklarda lâmbalar vardır. Sanmam ki karanlıkta kolayca eriyip gidebilsin! İki adım attı dediniz, ama, önceden, karşımızda olduğunu söylediniz, değil mi?

M. — Evet.

LJ. — Kapıyı vurduğu zaman elinde piposu vardı veya pipoyu çıkarmak için elini cebine sokmuştu değil mi?

M. — Hayır, piposu elindeydi. Onu bana uzattı ve iki adım attı; sonra, onu yok olmuş gördüm.

LJ. — O halde daha evvel döndü, tamam mı?

M. — Döndüğünü görmedim. Geriye doğru iki adım attığını sanıyorum. Sonra

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

kayboldu. Çok tuhaf bir his duydum. Anlamadım.

LJ. — Hangi gün olduğunu iyice hatırlıyor musunuz? Cumartesi miydi, Salı mı?

M. — Cumartesi akşamıydı. 8 Aralık 1956.

LJ. — H. Menger'in evinde mi otuyordunuz?

LJ. — H. Menger'in evinde mi otuyordunuz?

LJ. — Menger'in evinden uzakta otuyordunuz?

M. — 12 kilometre uzakta...

LJ. — O cumartesi günü Menger'lere ne zaman geldiniz?

Öğleden sonra ya da sabahleyin?

M. — Akşamın altı buçukuna doğru.

LJ. — Ziyaretten gayeniz neydi? Belki çocuklara bakmağa geldiniz ya da sadece görmeğe?

M. — Hayır, sık sık gelirim onlara.

LJ. — Akşam yemeğine de mi?

M. — Evet.

LJ. — Geldiğiniz anda Howard evde miydi?

M. — Hayır evde yoktu.

LJ. — 6.30'a doğru geldiğiniz zaman yoktu?

M. — Olmadığını zan ederim; evet, yoktu. Rose bana onun Pocono dağı bölgesine gittiğini söyledi.

LJ. — Bunu öğleden sonra mı söylemişti?

M. — Onlara gidince. Howard bunu yola çıkarırken söylemiş.

LJ. — Demek daha evvel yola çıkmış. Güzel. Böylece, akşamın altısı oluyor. Rose evde sizinle beraber miydi?

M. — Evet, uzanmıştı. Çok yorgundu. Kapının çalındığını o da işitti.

LJ. — Yerinden kalkmadı mı?

M. — Hayır, açmağa gitmedi. Ben gittim.

LJ. — Çocuklar uyuyor muydu?

M. — Hayır uyanıktilar.

LJ. — O anda neredeydiler, hatırlıyor musunuz?

M. — Yeğenim, Ricky, oradaydı; kapının çalınışını duydu. Ricky 9 yaşındaydı.

LJ. — Yani kapıyı açtığınız zaman de-

mek istiyorsunuz... Başlangıçta kapı vurulduğu zaman, Menger'in çocukları bunu topluca mı yaptılar?

—M. — Evet, bu olabilir.

M. — Evet, bu olabilir.

LJ. — Bu, o akşam oldu mu?

M. — Hayır. Onlar yapmadılar bunu. Ricky ben telefonla konuşurken yanımdaydı. O da babasıyla konuştu telefonda.

LJ. — Bu telefon Howard'ın piposuyla ziyaretinden evvel mi, sonra mı vukubuldu?

M. — Sonra. Aşağı yukarı on dakika sonra.

Kapıda görüldüğü zaman saat dokuzu yirmi geçiyordu, telefon geldiği zaman da dokuz otuz idi.

LJ. — Birşey söylemek ister misiniz, Howard.

H. M. — (Gülerek) Ne düşündüğünüzü altıncı hissimle anıyorum, John, High Bridge'e çağrıldığım zaman, Marie'yi telefona istedim, onun kadar hayretler içindeydim. Başarmış olduğumdan pek emin değildim. Sadece bir tecrübeydi bu. Başarıdan dolayı ilk hayret eden de bendim ve halâ hayret içindeyim; nasıl meydan geldi bilmiyorum. Şerefim üzerine temin ederim, bilmiyorum.

LJ. — Bir kaç sual sormamı istermisiniz...

H.M. — Piponun evde olması ibir delil oldu. Oradan yüzyirmi kilometre ötede, kamyonetimde pipomu aradım ve bulamadım. Ayrıca, kendi kendime «belki, telefon etmek daha iyi olacak, dedim, gerçekten vuku buldu mu?»

LJ. — Güzel, bırakın devam edeyim. Howard, Marie, o akşam kız kardeşinizin evine altı otuza doğru gelince, kardeşiniz Howard'ın Pennsylvania'ya, Pocono'ların belirsiz bir yerine gittiğini söyledi; o gece Howard'ın sizinle temas edeceğini de söyledi mi?

M. — Zannetmiyorum. Hatırlamıyorum.

LJ. — Howard'ın bir uzağa nakil tecrübesi yapabileceği hususunda fikriniz var mıydı?

M. — Hayır, bunda şüphem yok, size hakikati söyledim...

LJ. — İstedigimiz sadece bu.

M. — (Gülerek) Uzağa naklin ne olduğunu pek bilmiyorum, lâkin gerçek olduğunu bildiğim başka bir hadise var.

LJ. — Bu pipo naklinden başka bir olay daha mı var?

M. — Evet.

LJ. — Pekâla, önce pipodan bahsedelim, sonra diğer hadiseden bahsederiz. O akşam, çocuklar...

M. — Salonda

LJ. — ...gülüp oynarlarken, onlarla beraberdiniz?

M. — Öyle.

LJ. — Televizyon seyrediyordunuz?

M. — Evet.

LJ. — Aşağı yukarı akşamın dokuz buçuydu.

M. — Dokuzu yirmi geçiyordu.

LJ. — Dokuzu yirmi geçiyordu. Tebrik ederim, ama şüphesiz Howard size öğretmiştir, çünkü tarih ve dakikalar son derece önemlidir. O gece televizyonda ne vardı, hatırlıyor musunuz?

M. — Hay Allah, hiç hatırlamıyorum.

LJ. — Bu herhalde pek önemli değil, unuttuğunuz için sizi kınamıyorum... bu sizi çok şaşırtan bir olaydı, değil mi?

M. — Gerçekten çok sarsıldım.

LJ. — Kapının vurulduğunu duyunca... Howardın kapıyı çalışmada bir hususiyet var mıdır?

M. — Kapıya vurmadi ki.

LJ. — Vurmadan mı girdi?

M. — Vurmadan girdi. Eviydi girdiği yer.

LJ. — Bulduğunuz yerin adetlerini bilmiyorum ama kapıyı kapamaz mısınız (kilitlemez misiniz)? Umumiyetle kapılar açık mıdır?

M. — Umuiyetle akşamları, yatacağımız zaman kapanır.

LJ. — Böyle diyorum, çünkü bize gelerseniz, allemden birisi bile olsanız, kapıyı çalmağa mecbur olursunuz. Biz pek emniyette olmadığımız için sizin gibi kapıyı açık tutmuyoruz, Howard normal olarak kapıyı çalmaz mı?

M. — Biliyorsunuz, vuruş tarzı çok esrarlıydı, sanki kapı dövülüyor, devamlı dövülüyor gibiydi.

LJ. — Hayli zaman devamlı bir kapı dövülmesi?

M. — Evet, sanki kapı çatırdıyordu.

LJ. — Ne sebepten? Eğer kapıdaki gerçekten Howard idiyse, astral veya fizik bedeniyle olsun, ne diye kapıyı devamlı olarak çalsın? Salon kapının yakınında değil miydi?

M. — İyice anlatmadım. İki dakika müddetle işittim, Rose'un açmağa gittiğini zannettim; ayrıca arka kapıyı çalan.

LJ. — Arka kapı mı?

M. — Arka kapı, evet.

LJ. — Şu halde, kapıyı açtınız ve Howard'ı gördünüz. Ne hissettiniz?

M. — Howard beni heyecanlandıran bir görünüş içindeydi.

LJ. — «Bir görünüş» derken size bakışı, vaziyeti demek istiyorsunuz değil mi?

M. — Bana doğru bakıyordu. Dimdik bakıyordu. Çok tuhaftı.

LJ. — Sonra ne yaptı?

M. — Elini otomatik bir hareketle cebinden çıkarttı ve piposunu bana uzattı.

LJ. — Yani, piposu daha evvel elindeydi, ya da ceketinden çıkarttı, öyle mi?

M. — Hayır, pipo elindeydi.

LJ. — Pipo sıcak mıydı?

M. — Hayır, sıcağa benzemiyordu.

LJ. — O anda Howard piposunu içiyor muydu? Benim pipomu tutar mısınız biraz? (Marie pipoyu alır) Sıcaklığını hissediyorsunuz değil mi?

M. — Hayır, piposu böyle sıcak değildi. Yanmıyordu. Taze tütün doluydu, fakat yakılmamıştı.

LJ. — Hiç birsey söylemediniz mi?

M. — Bir şok geçirmiştım. Tek kelime söylemedim. Pipoyu almakla yetindim ve tekrar eve girdim.

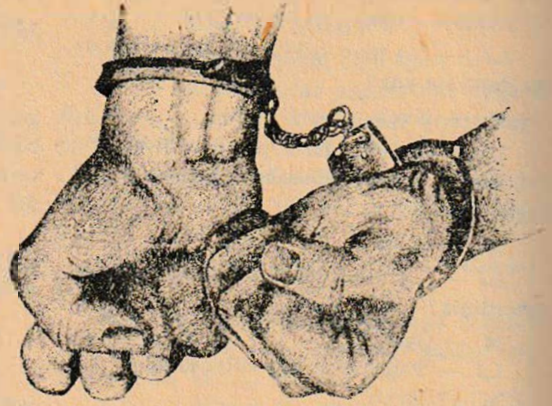
LJ. — O anda ne yaptınız?

M. — Rose'u çağırdım ve ona: «Çok tuhaf bir şey oldu» dedim. Olanları anlattım. On dakika sonra, bir telefon geldi.

LJ. — Bu garip olay karşısında Rose'un tepkisi nasıl oldu?

(Devamı sayfa 30'da)

UY- GAR- SAL

DİRENİŞ

Kuvvet Sahibi İnsan :

Kişinin bedensel kuvvetinden ruhsal güçlerine kadar sıralanan kabiliyet ve melekeleri (yetenek ve yatkınlıkları), kişisel niyetlere göre değerler alır.

Kişiyi özgü kudretler, bireysel ve toplumsal olabildiği gibi, kaba ve ince (süptil) kıymetler de de olabilir.

★★

Aslında, bedensel kuvvet ile ruhsal güç aynı şeydendir: Ruhu kaldırıncaya kadar beden kalmaz ki... Fakat, anlaşma kolaylığı yönünden, maddesel bedeni kuvvetlerle, manevî (anlamsal) güçleri ayırmış olduk...

★★

«Kaba kuvvet gösterisi» deyince, gözlerimizin önüne, eli sopalı veya silahlı insanlar gelir...

«Kudretli insanlar» deyince de, aklımıza, bir takım, süptil, ruhî güçlere sahip kişiler gelir...

★★

Kuvvet, bir iş yapmak veya yaptırmak içindir. İşin kalitesi, kuvvetin cinsini tayin eder: Yazı yazma işi, yazı yazdırıcı güç ister...

Yönetim işi, yönetici kudret ister...

Biri bireysel, diğeri toplumsal olan bu kuvvet örnekleri, kabaca inceye doğru yücelik arz ederler...

Şüphesiz ki, yönetim işi, kişiden topluma uzadıkça zorlaşır; ustaca davranışlara ihtiyaç gösterir...

★★

İşte ferdi, kendini yönetme gücünden bir toplumu yönetme ustalığına kadar farklı değerler arzeden kuvvetlerine yön ve biçim veren önemli bir kudreti üzerinde durmak istiyoruz: Adalet Ustalığı...

Adalet Ustalığı, Bilgi ve Cesaret İşidir.

Kuvvet sahibi insana yön ve biçim veren, yani kudretlerini kıymetlendiren, onun adalet ustalığıdır.

Bir kuvvetin yönünü değiştirmek onu etkileyebilecek bir başka kuvvetle mümkündür...

Kuvvet sahibi insanın adalet ustalığı, ruhsal güçlerine, tanrısal gücüyle, yön ve biçim verebilmesi demektir.

İnsanoğlunun Tanrısal gücü, vicdandır. Bunun dışındaki her gücü ruhsaldır, beğenseldir...

Adalet, hakkın yerini bulması, prensiplerin uygulanmasıdır.

Toplumsal hayat değil, bireysel yaşantılar bile bir düzene muhtaçtır.

Yolda hızlı gidebilmemiz, yaya isek, yaya yürüyebilme şartlarına bağlıdır: Çakıllı, taşlı bir yolda, düz yola -asfalta- alışkın bir ayakla, çıplak olarak, hızlı yürüye-meyiz...

Yolumuzda başkaları da varsa, yürüyenlerin sayıları arttıkça, daha düzenli, daha disiplinli, daha ustaca yürümemiz gerekir. Hızlı yürüyebilmemiz. hepimizin, düzen, disiplin anlayış ve ustalığı oranında artar veya eksilir...

Trafığı çok yüklü yollarımız da böyle değil midir?

Trafik kurallarına uyabildiğimiz ve sürücülük ustalığımız nisbetinde bir hız ve emniyet sahibidir...

İnsan da dünyaya tekâmül etmek için, geldiğine göre, onun tekâmül hızı da, tekâmül emniyeti de, dünya üzerindeki düzen ve yaşama, anlayış ve ustalığına, sıkı sıkıya bağlıdır.

İnsan, hem tekâmül edecek ve hem de tekâmüle muhtaç olanlara yardım edecektir...

***

Varlıkların tekâmülleri için gerekli Tanrısal kanunlar evrende mevcuttur. Fakat, idrakî kısır biz insanlar, evrensel kanunları idrâke güç kazanıncaya kadar, başlangıçta sunulan emirler (şeriat) muvacehesinde, kendi kısır idraklerimize uygun kanunlar bulur ve koyarız...

Yaşantılarımızın birer garantisi olan bu kanunlarımızın muradı, şuurlu olarak bilemesek de; ruhsal tekâmülümüzdür...

Huzurdan yana oluşumuz, mutluluk arayışımız, aslında, tekâmül ihtiyacımızdandır...

İdraklerimiz gelişip evrensel kanunları daha yakından tanır, duyar hale gelinceye kadar, huzuru da, mutluluğu da tatmış sayılmıyacağız: Hem yolda hızlı gitmek isteriz, hem de kimseye hak tanımıyoruz!...

Herkes hızlı gitmek istediğine ve kimse de birbirlerine hızlı gitme hakkı tanımadığına göre, acaba bu yolda hızlı gitmemiz,

bu sakat anlayış ve acemilik içerisinde nasıl mümkün olabilir?

Bir yoldaki en hızlı akışı, trafik kurallarının sağlamlığı ve sağlam uygulanması sağlar...

Şu dünyada, şuarsuzca aradığımız huzur ve mutluluk gerisindeki tekâmül akış hızımızı da, aynı hakkı herkese tanıyıp uygulayabilmemiz ayarlar...

Başkalarının hakına saygı duymak yeteneği dediğimiz «adalet duygusu» işte bu tekâmül hızımızı artıran ustalığımızdır.

Tekâmül trafiğinin kurallarını sağlamlaştırmak ve sağlam sağlam uygulamaya çalışmak ise, madde üstü bilgilerle de teşhiz olunarak trafik düzenine ışık tutup, tekâmül akışını hızlandırmaktadır...

**

Tekâmül Akışı Sağlanmalıdır :

Dünyanın tekâmül trafiğini tıkayanlar; zıkkaklar yaptırarak ahengi, akışı bozanlar; ya önündekini yürütmek kudretinden yoksun âcizler, yahut arkasındakine yol vermeyen zorba zavallılardır: Durana el uzatmazlar, gidene engel olurlar!...

Diğergâmlık, aslında, kişilerin kendi tekâmül yollarını açık tutup kendi hızlı tekâmül akışlarını sağlayabilmenin adıdır...

Uygarsal direniş (medeni cesaret), tekâmül akışına set çeken şuarsuz kimselerin, adaletten yoksun kuvvetlerine yön verebilme yeteneğidir. Evrensel kanunların sezgisine varmış kişilerin, tekâmül hız ve akışını engelleyen fertlerin, toplumların, ne âcizliklerine ve ne de zulümlerine tahammülleri vardır. Yeter ki sezgileri, âcizleri dürtüp yürütecek, zâlimlerin yakasına yapışıp hizaya sokacak kadar, sağlam ve sürekli olsun...

Uygarsal direnişte, bir sürükleyiş vardır: yarım sezgilileri de peşine takip güçlendirir...

Uygarsal direniş sahibi, Hakkın tekâmül trafiğinin düzenleyicisi, görevlisidir. Hak adına direnir, Hak adına yön verir...

Vicdanlar; zulümlerle, ıstırap ve direnmelerle -zor da olsa- daha tez gelişmekte ve uyanmakta...

Hakkı içinde duyanların uygarsal direnişleri pek uzakta değildir...

Psychic
O KOZMOS
TIS PSIHIS-
News

FATE **TWO WORLDS**
spiritualist
başından
özetler

VOICE **THE SPIRITUAL WORLD**
The Summit **CHIMES**
of Spiritual Understanding

Hazırlayan : Ali ERMAN

THE VOICE'dan :

INSAN, UZAY VE TEKAMÜL HAKKINDA

Şayet her şey yolunda giderse, 1969 insanların bu küçük planet'den sonsuz kâinat içerisinde başka dünyalar ilk ziyaretlerini yapacakları bir yıl olabilir.

Feza seyahatleri başarı ile sonuçlanırsa, bunun, bu planet'deki insanın istikbali üzerinde büyük tesirleri olacaktır. Öte âlemden Geraldine Cumins şöyle söylemektedir. «İnsan, başka planetlerde canlı ve zeki varlıkların bulunmadığını iddia ederse büyük bir hata işlemiş olur. Onun, sadece kendi âletlerine cevap veren, direkt olarak duyularına çarpan madde hakkında bilgisi vardır. Cehaleti içerisinde ve kısa tarihi ile, nasıl oluyor da o, kendisince malûm aynı prensiplerle yönetilen, fakat güneşimiz etrafında dönen cisimlerin en yoğununun sâkini olması ve o vasatın imkânları ile sınırlanması dolayısıyla göremediği, başka bir madde, farklı bir maddi düzen bulunmadığını iddiaya cesaret gösteriyor?»

Değişmeyen anlayışlara karşı mücadeleler, sık sık olgunluktan uzak ve arzulanmayan şekillerde kendini göstermekte ve gittikçe artmaktadır. Gençlik hareket halindedir. Bizler, eski ve yıkılmakta olan şey-

leri kaybetmekten endişe duyuyor olabiliriz ama bu gün, gençliğin büyük kısmı Yeni Devren'in temel problemini, gayretli bir şekilde ve kesinlikle cevaplandırmaktadır : Farklılık içerisinde Birlik. Onlar doğru fikirlerle sahiptirler; bizimkinden çok daha iyi bir cemiyet kuracaklardır.

Önümüzdeki yıl için İngiltere ve bütün dünya hakkındaki şimdiki tahminler, karanlık ve sıkıcıdır. Ne kadar değersiz gözüürse gözüksün bize düşeni iyi bir şekilde yapmamız ve fertler olarak rolümüzü oynamamız esastır.

Merhum Wellesley Tudor Pole'un şu sözleri çok ilgi çekicidir. «Kudretli bir ruhi ve sosyal mayalanma olarak vasıflandırabileceğimiz olaylara şahit oluyoruz. Yer yüzünde bizler arasında olduğu gibi, başka dünyalarda da, şimdi, hayatı her şekliyle etkileyen bir temizlenme vetiresi yer almaktadır. Doğacak musibetler bizleri korkutmamalı, iman ve bilgimizin vekarını bozmamalıdır.»

FATE'den :

ÇOCUKLAR VE SAN'AT

Üç, dört ve beş yaşlarındaki çocukların san'at kabiliyetleri üzerine araştırmalar yapan tanınmış otorite Rhoda Kellog, bu

yaştaki çocukların ister Amerikalı, Nepalli, Koreli olsunlar ister Çinde, Ganada yaşasınlar, bunların yalnız bırakıldıkları takdirde, birbirleriyle kıyaslanabilecek desenler çizdikleri neticesine ulaşmıştır.

Bu desenler, ayrıca, tarih öncesi insanı tarafından mağaraların duvarlarına çizilen desenlere, dikkate değer derecede benzetilmektedirler.

1928 yılından beri bir hemşire okulu öğretimi üyesi olan Miss Kellog, otuzdan fazla ülkenin çocuklarına ait bir milyonu aşkın san'at eserini tetkik etmiştir. Bu hususta şöyle söylemektedir: «Pusan şehrinde, Kore'de veya Amarillo'da yaşayan çocuklar, birbirlerine benzer evler çizmektedirler.»

Miss Kellog, iki ve üç yaşlarındaki çocukların karalamaları arasından 20 temel tip ve 17 tarz nümunesi teşhis etmişti. Bunlar, doğru ve eğri çizgiler, noktalar ve spirallerdir. Araştırmacı, taslak şekillerin, mandala gibi desenleri meydana getirecek şekilde bir araya geldiklerini görmüştür; bu durum, tarih öncesi, ilkel ve çocuklara ait san'atta müştereklik arz etmektedir. Mandala, sihirli daire anlamına gelen Sanskritçe bir kelimedir. Mandalalar, bilinen en eski sihir ve din sembollerindedir. Miss Kellog, «Bunlar aynı zamanda çağımızın üç yaşındaki çocuk san'atının belli başlı elemanlarından» demektedir.

Çocuk san'atına, meselâ çocuğa ağaç gövdelerinin mavi olmadığında ısrar ederek şekil vermeğe çalışmak onu yanlış yola sevk etmek demektir. Bu durum çocuğun tabii yaratıcılığını önler.

Miss Kellog, «Her çocuk, san'at yönünden bir varlık ifade eder; bu bir tabii vergidir. Şayet o kendi san'atını inkişaf ettirmek üzere serbest bırakılırsa evrensel kavramlara ait ferdî ifadesini geliştirir» demektedir.

CHIMES'dan :

ATLANTIS NİÇİN BATTI ?

İnsanın maddi beden içerisinde dünyaya gelişinden beri, en önemli problemi, ser-

best iradesini kullanabilme meselesi olmuştur. O, bunu bencil maksadları ve Tanrı muradına aykırı olduğu halde, kendini nefsanî bakımdan yükseitmek için kullanmıştır.

Edgar Cayce tarafından yazılan, binlerce insanın okuduğu, bir çok devirleri içine alan «Life Readings» adlı eser bu durumu ortaya koymaktadır. Babasının eserindeki Atlantis ile ilgili bir çok hususlar hakkında yazan Edgar Evans Cayce, bu kıtanın başına gelenlerden, insanların bu gün bile ibret dersi almadıklarını ifade etmektedir.

E. Cayce «On Atlantis : Atlantis'de» adlı kitabında, insanın hayattaki ilk zamanlarını ve o zamanlarda üzerinde yaşadığı kıtayı, Atlantis'i anlatmaktadır.

Bir çok eserlere göre, Atlantis, insanın ilk defa bedenli olarak gözüktüğü yerlerden biridir. Yer yüzünde beş ayrı ırk teşekkül etmişti; kızıl, beyaz, siyah, sarı ve kahverengi... Hepsi, aynı zaman içerisinde bulunuyorlardı; ancak Atlantis'de inkişaf gösteren kızıl ırk olmuştur ve bu ırkın oradaki inkişafı süratli idi. Bir zamanlar gayri maddi bir dünyada serbest hareket edebilen düşünce formları, kendilerini maddi bedenlerde tezahür ettirdiler; sıcak, soğuk, zevk ve ıstırap duygularını tattılar. Ne kadar fazla bedene ait (nefsanî) tecrübelerle giriştilerse, nefsanî arzuların kendilerine verdiği zevklere kapıldılarsa o kadar maddi bedenlerinden ayrılma ve tekrar ona dahil olma yeteneklerini kaybettiler; böylece doğumdan ölüme kadar bedenlerinde hapsoldular. Sonra, dünyadaki kısa misafirliklerini bir zevk vesilesi addederek dünyayı kendi nefsanîyet ve sapmalarının âleti olarak kullanmağa başladılar. Nihayet bütün büyük ilmi ve san'at başarıları öldü. Bu büyük ırkın, mihvoluşunun tohumlarını, kendi bünyesinde ne şekilde ihtiva ettiğinin hikâyesi şimdi bizce bilinmektedir. Onların itaat etmedikleri kuvvetler, bütün bir kıtayı ve sonraki dünyanın büyük kısmını mahvetmişlerdir. E. Cayce'ın kitabının 61. sayfasında bunun bir hikâyesini ve bu durumun sebeplerini, Amerikanın aynı felâketten nasıl korunabileceğini okuyabilirsiniz.

Eceli Gelen İnsanları Gören Adam

*****

Halk Karasnoviç'i bir ölüm habercisi, bir şeytan olarak görmeye başlamıştı. Aralarında böyle bir insanın bulunmasını her halde hoş görmüyorlardı. Bunun için bir müddet sonra Kont, Çar'ın emriyle o zamanlar karışıklık içinde bulunan Kafkasya'ya vazifeli olarak gönderildi. Böylece halk onun kötü şöhretini belki unutabilecekti.

*****

Yazan : Frank CHALLENGER

Çeviren: Ercan DEMİRCİ

Fransız gazetelerinden birinin bir köşesine sıkışmış bir haber oldukça ilgimi çekmişti. Bu haberde, eski Rus asilzadelerinden biri olan Kont Karasnoviç'in ölümü bildiriliyordu. Bu haber, hiç te ilgi çekici değildi. Fakat ben meselenin iç yüzünü bildiğim için alâkalanıvermiştim. Aşağıda anlatacağım vakada uydurma kısımlar hiç yoktur. Baştan sonuna kadar hakikat bir hâdisenin hikâyesidir.

Hikâyemiz 1881 de, eski Rus çarlığı'nın merkezi olan St. Petersburg'da başlar. Aristokrat sınıfı, güz sonu eğlenceleri için şehirde toplanmağa başlamıştı. Bilhassa yapılacak balo ile herkes yakinen alâkalanıyordu. Çünkü, Maria Feodorovna, çariçe olarak ilk defa bir baloda bulunacak-

tı. Bu yüzden baloya, her senekinden fazla itina gösterilmekteydi. Hiçbir masraftan kaçınılmıyordu.

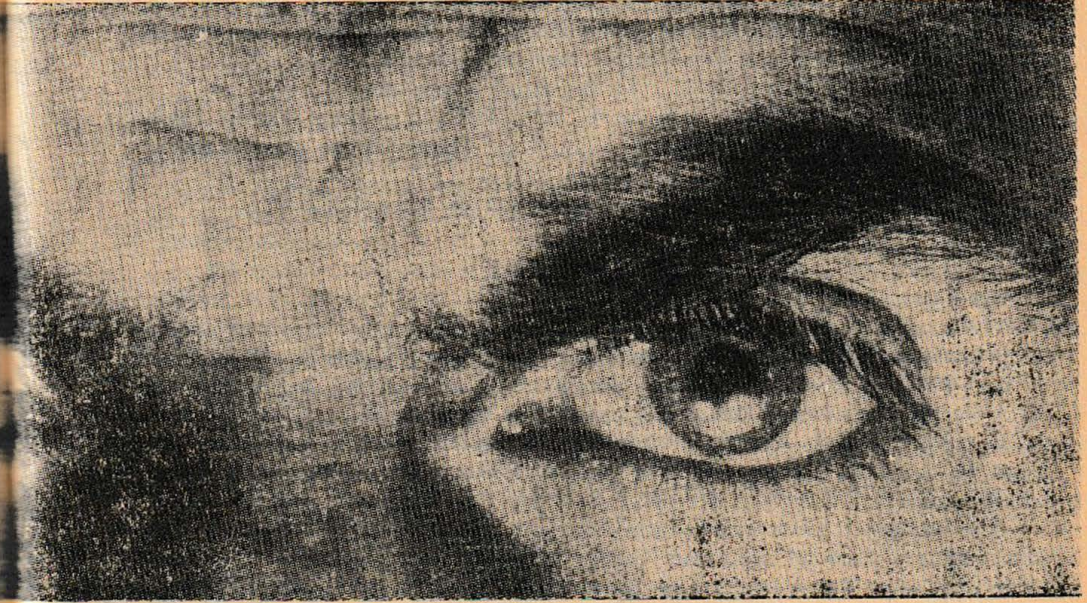
Bu zamanlarda, aristokrat sınıfını alâkadar eden bir başka dedikodu mevzuu daha vardı. Prens Mihail Likovski'nin genç ve güzel kızı Maria Likovski, yakışıklı kont Nikolay Karasnoviç'e deli gibi vurulmuştu. Bu aşkın dedikodusu, Çariçe Maria Feodorovna'nın kulağına kadar gitti. Çariçe Maria'yı yakinen tanıyor ve mesut bir izdivaç yapmasını candan temenni ediyordu.

Balo müddetince, herkesin gözü bu genç âşıklardaydı. Çariçe bile ufak dürbünüyle, onlardan gözünü ayırmıyordu. İçgüdüleri ona, bu genç âşıkların evlenecek-

lerini söylüyordu. Diğer taraftan, balodaki diğer subaylar, genç teğmen Karasnoviç'e kıskanç nazarlarla bakıyorlardı.

Maria Likovski'nin o esnada aklından neler geçtiğini bilmiyoruz, Güzel gözleri sevdiği adamda olduğu halde, çalınan valse ayak uyduruyordu. Kont Karasnoviç ise başarısından emin bir kumandanı andırıyordu.

durumun izahını bekliyorlardı. Nihayet Yüzbaşı Likovski, «Teğmen, acaba kardeşimin şerefiyle oynamak ihtiyacını neden duydunuz?» diye sert bir sesle sordu. Karasnoviç cevap vermiyordu. Yüzbaşının, cevap verilmediği takdirde işin düelloya dayanacağını bildirmesi üzerine, Kont, yarı kekeliyerek; genç kızın alnında bir haç işareti gördüğünü ve bunun Karas-

Fakat aniden, önce sapsarı, sonra bembeyaz oldu ve titremeğe başladı, derhal dansı terketti. Zavallı Maria, vaziyeti kavıyamadığı için, şaşkın şaşkın bakınıyordu. Tab'i ortalık birden karıştı. Herkesin bakışlarında bu durumunun sebebini arıyan bir vaziyet vardı. Çarıç, emir subayına genç kızı başka bir odaya götürmesini emretti. Müzik, gürültülü bir parçaya başlamış, herkese, olanı unutturmağa çalışıyordu sanki...

Diğer taraftan, aralarında. Maria'nın ağabeyi, Yüzbaşı Likovski'nin de bulunduğu bir subay grubu, genç teğmeni arıyordu. Nihayet onu bahçede bir sıra üstüne oturmuş buldular. Hâlâ titriyordu. Ellerıyla yüzünü kapatmıştı. Subaylar, bu

noviç ailesi itikadınca ölüme işaret olduğunu bildirdi. Bu itikada göre alnında bu işarete rastlanan şahsın 24 saat içinde ölmesi mukadderdi.

Hazır bulunan subaylar yarı tebessüm-yarı alaylı birbirlerinin yüzlerine baktılar. Hiçbiri bu sözlere inanmış gözükmiyordu. İçlerinden biri «Kim bu saçmaya inanır ki?» dedi, «Anlaşılan, votkayı fazla kaçırmışsınız teğmen...» Nikolay Karasnoviç susuyor, daha fazla bir şey söylemek istemiyordu. Likovski meseleye inanmış göründü ve genç teğmeni evine götürmeği teklif etti. Bu arada da, meseleyi kızkardeşine açmamasını ona bildirmeği ihmal etmedi.

(Devamı Sayfa 37'de)

R A K S (Mevlâna'dan)

Sabrım, ümidim ve özleyişlerimle sonsuzum. Sen güzelliklerinle, Senin güzelliklerinle dolduğum için ben de güzelim. Ve onun içindir ki, Seni kendimde görme ve bulma vehmüle dolmuşum.

Vehmin de saadettir. Ümidinin rehberliği ile koşan ben, bu ateşler dalgalandıran raksımın rüzgârı ortasında uçuyor, uçuyorum.

Bu teselli ile de sonsuzum. Beni her yönden çağırıyorsun. Sadece işitmek, sadece görmek ve sadece seni kucaklamak ateşiyle sonsuzum.

Ben, sonsuz yönlerin yolcusu... Arayışlarımla sonsuzum.

Dudaklarımdaki susuzluk, beni büyük sükûna doğru çağırın ıksirdir. Belki bir tufan var içimde. Onun kaynaşlarıyla, onun dalgalanışı ve sonsuzlaşmasıyla sonsuzum.

Ne yazık ki, Senin varlığının karşısında, son ile sonsuzluk birdir.

D U M A N

Bir kaskatı âlem üstünde, mesafeleri sürüp götüren koyu dumanlar tabakası görürsünüz. Manevî varlıkların da dumanlaştığı çağlar görünür. Hepiniz duman yüklüsünüz. Yanmış bir mâna dünyasının dumanları ile, hatıraların dumanlaşmaya yüz tutmuş olan, hafızadaki yakın ve uzak duyguların göçünden doğan ve herbirimizin ayrı ayrı, âlemlerinizin ufuklarını tutan dumanlar vardır. İnsan bu dumanlar içersinde bunaltı geçirir. O zaman bu dumanların dışına fırlamak ister.

Yaptıklarınızın birer duman olup, hayatınızın üstünde, belki de sımsiyah kantarlar halinde gerildiği zamanlar: kendi içinizdeki cürufun şahlanışını duyduğunuz zamanlardır. Cehennemlerinizin dumanları... İnsan bu dumanlardan sıyrılmak için savaşır. Bütün kötü taraflarınızın yandığı zamanlar, mânâ iklimlerini ihata eden dumanların sizden çekip götürdükleri kötülüklerin bir müjdesidir.

İnsan kendi gözlerini görmez hale getirdiği gün, işte bu görünmez dumanların birer bağ olup görüşlerini kararttığı devirlerdir. Gözlerine ihtirasların dumanları çökmüş insan, görmemektedir. Ancak, ruhun sarsılmaz şahlanışları ile iyiye doğru baş kaldırdığı zamanlardır ki, göz, güneşin aydınlattığı en ışıklı sahalardan daha büyük bir nüfuz kudretiyle karanlığın bile içini görmeğe başlar. O zaman insan kendi kedinin öncüsü olmuştur, gaye de budur.

Dumanlarınızı azaltmağa çalışınız. Bu, manevî varlığınızın, mimarinizin bacalarından çıkar. Ne vakit mânâ iklimlerinin göklerini parıltılar içersinde görmeğe başlarsınız, o zaman içinizdeki şahlanış biraz olsun iyi, güzel ve doğruya müteveccih bir istikamet almıştır.

Dumansız bir parıltı haline gelinceye kadar yanacaksınız. Bu böyledir. Bundan kaçmak mümkün olsa bile, mukadder merhalenizde yine tütecek bacalarınız olacaktır. Onun için mukadderi daima hayra yorunuz. O, sizin lüzumsuz yüklerinizi alıp, atmaktadır, dumanlaştırmaktadır ve sizi berraklığa doğru çağırmaktadır. Ellerinizi her zaman gökyüzüne doğru açık olsun. Allaha içinizdekilerin ebedî değerler halinde bir büyük kuvvet olmasını temenni edin. Ve ne ki gellip geçicidir,

o sizin aleyhinizedir. Vasıtalarınız elbette üzerinde bulunduğunuz konular içindir. Siz kendiniz vasıta olmayınız. Siz gayesiniz. Vasıtalarınızı idealleştirmeyiniz. Gön­lünüzün fezasında yepyeni bir ufuk açıldığını göreceksiniz. Ve o zaman anlayacak­sınız ki, insan, kâinat enerjisinin en çok harcadığı ilâhî bir mimarının sahibidir. Kendini yıkan, hayra ulaşamaz.

Kulsunuz, elbette. Ama Tanrı size kul gözü ile bakmıyor. Siz birer kişilik haysiyeti taşımaktasınız. Dumanlarınızı savurun. Harmanınız elbette bu savurmanın neticesinde belli olacak. İradenizi, gözlerinizi bağlayacak olan dumanları silmek için kuvvetlendirmeğe çalışın. Sizden beklediğim budur.

KERVAN

Gölgen birdi dışarda, bir de içte gölgen vardı, ihtiraslarının gölgesi. Göl­geler ayaklanıp sana yoldaş oldular. Onların da gölgeleri dirildi. Başlangıç­sızlıktan sonsuzluğa kadar yürüten bir kervansın sen... Sen, mahşerini kendi eliy­le meydana getiren, ihtiraslarının ışıkları ile sürünü üfleyen sen; çöl kırgınlıkla­rında ayakların yanarak ve dudakların çatlayarak geçeceksin. Geçeceksin, başına parça parça eller gibi kar yağarken titreyerek ve nefsinde uluyan aç kurtların uğul­tularına sahne olarak...

Baharlardan geçeceksin, çiçek kebekleşecek, kuşlar, bir semavi orkestra halinde edebiyetin ihtizazlarını terennüm edecekler. Ve artık yollar da eskiyecek. Kırgınlıkların kor parçaları gibi yağdığı gökler altından geçerek eskiyen yolları­nın, seni terk etmek üzere olduklarını anhyacaksın. Veda çığlıkları gelecek her yandan ve yaprakların dökülecek. Renk renk ışıklar bile uçacaklar bir bilinmez ufkun ardından dayanılmaz bir üfleyişin önünde, kurulmuş, yapılmış, dikilmiş ne varsa, kuş tüyleri gibi uçacaklar. Ve sen bir çölün başından batıp, yine bir vaha gibi bağrından çıkan ırmaklara benzersin.

Yürüyeceksin, gölgelerin çoğalacak, başka bir âlemin yolculuğuna başlayacak­sın. Mahşerin kabara, kabara, kendi benliğinin sıkleti altında ezile ezile koşama­yacak, kımıldayamayacak hale geleceksin. Ve düşüneceksin: «Artık ayaktakiler tek­rar yere serilsinler, istemiyorum onları! Ben, tek kalmak istiyorum. Bu, içimdeki mahşer uğultusundan uzaklaşmak istiyorum. Benliğin mahpes kapılarını açacağım. Ben kendi kendimi azad etmenin iradesine sahibim artık.» diyeceksin. Gölgeler ve karanlıkların mahşerini kovalayacaksın. Ve artık bir parlıtısın sen. İşte ruh ha­linde insanın mazisinden beri getirdiği maceranın sonu budur. Bundan sonradır ki, insanlık şerefının parlıtısı altında sen bir merhale olacaksın.

**RUH ve
MADDE'ye**

**Abone Olunuz,
Abone Bulunuz,**

**Tanıtınız,
Yayınız.**

Suat Plevne'nin

Not Defteri

Herşey Bir Hamd ve Şükür Vesilesi mi?

Şu dünyanın gariplikle-
rini yalnız ALLAH duygu-
su, ALLAH sevgisi tadil e-
debilir: ALLAH korkusu,
ALLAH bilgisi falan değil...
Kocasını mezardan çıkarıp
yanında sabahlayan on iki
günlük gelin, Rasmossen'in
kızının Rokfeller'in oğlula
düğünü v.s. gibi garabetlere
haksızlık, âhenksizlik yapıp-
tırmak ve sonra da iman-
sızlığa, maddeci ve inkârcı-
lığa kaymak pek kolay. Be-
reket maddecilik fare ka-
panı gibi girince çıkılmaz
ve çıkarken kediye peşkeş
çekilen bir nesne değil...

Bu gibi garip ve haksız
görünen bir seri macerayı
gâhsen yaşayanlar sonunda
hayırlı bir staja ve yetiştirici
(tekâmül ettirici) bir
imtihan programına tabi ol-
duklarını anlayınca, anla-
yamıyacakları kâinat sırları-
nın yerine bu öğrenilmiş
şeyleri ikame edip kendi öl-
çülerinde ALLAH'ı seziyorlar.
Bu sezginin ışığı altında
da bir miktar tetkik, mü-
talâa ve kıyaslara ehliyet
kazanıp daha renkli kana-
atlere, dah kesin misallere
sahip olunca, bu sefer de İ-
lâhî kuruluşun adalet, â-
henk ve yüksek kader ve in-

ce lütuflarına nufuz edip
sahibini görememiş, isbat ve
izah edememiş olmalarına
rağmen ALLAH'ı seviyorlar...

İşte, bu sevgiden itiba-
ren sahibi asliye emniyet, i-
man, itimat ve vicdan birle-
şince, değme saçma görü-
nüşlerin dahi muhakkak bir
üstün hikmet ve ilâhî kan-
nuniyet eseri olduğu mutlak
hakikatine bir mikdar ula-
şıp duruyorlar. Tam mut-
laktan henüz kısır bulunan
zihnimizi Hüda korusun...

HASTALIK VE

DEVASI

Yüzmek ne ise, hastalık
denizinden yüzüp kurtul-
mak da o olsa gerek... Yani
tazyik ve telâş insan vücudunu
yapma suyun dibine
batırdığı halde genişleme ve
emniyet hiç yüzde bilmeyen-
nin dahi su üstünde durma-
sına medar olur ya!...

Dört beş günlük fazla
güneş banyosundan olacak,
iki gündür uyuyamıyorum.
Galiba tansiyonum geçen
sene Ankarada olduğu gibi
bir kaç derece artmış ki, yi-
ne uykularım hafifledi. Fa-
kat, kıyaslarla, ne hasta-
lıktan, ne kalbimin zayıfla-
masından, ne de ölüm gibi

bir âkibetten korkmaz du-
rumdayım... Erken yatmam,
az yemek yerim, okuyup di-
mağımı kontrol etmek gibi
tedbirleri dahi fuzuli bul-
maktayım... Bunun reaksi-
yonu, emniyet ve inbisat
artması ve inşaallah geçen
sene olduğu gibi tansiyon ve
sairenin normal haddine in-
mesidir... Korkmazlık han-
gi derecede olursa olsun hiç
olmazsa kendi ölçü ve tegeb-
büsü dahilinde tabii evvelâ
ruha, sonra da vücudun kon-
trolüne bir ferahlık bahşedi-
yor

Maddi ölçü ile kıyas lâ-
zım gelirse - ki hâlet sahibi
olmayanlara da bir izah yo-
ludur - cepde parası olan ile
olmayanın gündelik hâdiseler
muvacehesindeki cesur
veya çekingen tavrı ve ma-
şeri hayattaki müessiriyet
veya beceriksizlik ve mu-
vaffakiyetsizlik halleri gibi
ölümden korkmamak ve o
âna kadarki hastalığı da hü-
küm altına almak bir mese-
leler silsilesini halletmek
sayılır galiba!...

Genişlik veren irtibat
ve hâdiseler ne kadar şifa
verici ise, aksı de o kadar
batırcıdır. O mihrakları
müsbet ve menfi kıymetler

halinde tesbit ettikten sonra birine veya diğerine yükselme süjeye ait bir mes'uliyetdir. Nasip ve kader de yardımcı bir müdüriyet... İşlerimizde ve meşgalelerimizde ukdelerden kaçınmaya dikkat...

Hayatın sırrını böyle tahmin edince mal mülk idaresini daha mı fena yapmalı?... İrtibatları daha sıkıcı mı seçemli?. Eksersizler için sevkler müsbet ve hoş geldi...

MEMLEKET MESELELERİ

Öteden beri Türkiyedeki fikir hareketlerindeki durgunluğun ana sebeplerinden biri, bir araya gelerek muayyen meselelerimizi görü-

mek ve tartışmak hususundaki çekingenliğimiz ve isteksizliğimiz olmuştur. Umumiyetle yalnız başına düşünmeği ve hiç düşünmemeği, beraberce düşünmeğe tercih etmekteyiz.

Bizi bu yollara sevkedilen ruh haletini ve davranış tarzını araştırmak istemiyorum. Hastalık meydandadır. Ve fikir sahasındaki kısırlığımız, büyük ölçüde, bu hastalığın neticesidir. Şu kadarı muhakkaktır ki, uzun zaman yalnız başına düşünmek insanı büyük hatalara sevkeder. Farklı düşüncelerle temastan hasıl olan ölçüler kaybolur, mürakabesiz kalan düşünceler yanlış istikametlere yönelir. Başkalarından gelen ilhamlardan

mahrum kalırız. Fikirlerimizi başkalarının tenkit ve tahlillerinden uzak tutarız. Kısaca, bu davranışımızın neticesi, fikirler sahasında kısırlık ve durgunluktan başka bir şey değildir. Bütün aksaklıklarımızın, sistemsizliğimizin, açık ve vazih hedefleri benimsemek hususundaki kabiliyetsizliğimizin başında bu fikri durgunluk, fikirleri tahlil ve tenkit süzgeçinden uzak tutmak arzusu bulunuyor. Milletçe ilerlememiz yolunda en büyük engelin bu olduğunu söylemek mübalağa değildir.

Maddi ve manevi ilerleme bu düğümün çözülmesine, bu tutukluğun yenilmesine bağlıdır...

Çocukların saf dünyasından

(Sayfa 3 den devam)

sözler, oyun esnasındaki buluşları, parlak zekâ gösterileri, daha ileri durumlarda harika görünüşlü kabiliyetlerin ortaya çıkışı, bu müşahadelerde görülebilirler.

Bütün bunlar çocukların başlı başına büyük bir dünya olduklarını, kendilerinde nice hayatlarını hazinelerini sakladıklarını gösterir.

Çocuğun safiyeti, geçmiş hayatının hesabını verdikten sonra elde ettiği ruh sükûneti, iman ve itimattan doğan bir vaziyettir. Onun

safiyetinde madde dışı bir alemin en taze intibaları, yüksek ruhi tesirlerin devam eden izleri mevcuttur. Onun safiyeti dünya hayatının aldatıcı, yanıltıcı oyunlarıyla, tutkularıyla henüz bozulmamış; geçmişinin yüksek senteziyle olan ilgisinin henüz kopmamış olmasıyla da alâkadardır.

Öyle bir dünya tasavvur edelim ki, çocuklar bir evvelki hayatlarının bilgi ve şuurunu yitirmemiş olsunlar; doğdukları zaman bilgili doğsunlar, bir önceki bedenlerinin aracılığı ile elde

ettikleri her bilgiyi aynen muhafaza etsinler ve her şeyi yeniden öğrenmek külfetinden, zaman ve mekân kayması kaybından masun kalsınlar.

Bu tasavvur, bizim için bir ideal olmakla beraber, başka dünyalar için bir gerçektir. İşte «çocuklar gibi saf olmanın» gereği bizim dünyamız için makbul; ideal olarak çocuklar gibi bilgili ve hikmetli olmak ise arzda - asırlar sonra da olsa - teşekkül edecektir. Meselelerin temeli **LIYAKAT** dayanıyor.

İnsanların Dünya Hakkındaki Düşünceleri...

Pekalâ, Ben Kimim Öyleyse?

Yüzü keskin hatlarla kaplı ihtiyar, ıslıl ışıl yanan gözlerini kapayarak, başını salladı ve: «Demek bana inan mıyorsunuz» dedi... «Peki zaman makinesini görmek istemez misiniz?» Heyecanla «Mümkünse hemen...» dedim... Yerinden ağır ağır kalktı, ortadaki büyük lâmbayı aldı ve yürümeğe başladı. Önce uzun bir koridorda ilerledik. Büyük başını, iri vücudunu, duvarlardaki esrarengiz gölgeleri hâlâ hatırlarım. Nihayet laboratuvara girdik. Ortada büyük bir makine duruyordu. Bazı parçaları nikel, bazıları fildişi ve kristalden yapılmıştı. Artık tamamlanmışa benzeyordu. Yalnız yanındaki bir masa üzerinde bazı kristal parçaları ve plânlar görülüyordu. İhtiyar lâmbayı kaldırdı ve «İşte beyler, dedi... Bu makine ile dilediğim çağa, dilediğim yıla gider ve o çağda, o yolda yaşayabilirim...»

«Zaman Makinası», bütün eserleri fantazilerle örtülü ünlü İngiliz yazarı H.G. Wells'in şüphesiz en güzel buluşlarından biridir. O, bir romanına konu olarak aldığı bu makineyi, crada uzun uzun anlatır. Deri kaplı koltuğu, önündeki sayaçları ile makine, bir uçağın pilot yerine benzer. Öndeki kolu çektiniz mi, kilometre sayacına benzeyen bir âletin ibresi, yaşamakta olduğumuz yıldan, daha küçük rakkamlara doğru inmeye başlar; sizi geçmişe doğru sürükler, götürür. Eğer sizleri ilgilendiriyorsa, geliniz şu zaman makinesini kullanalım, geçmişe gidelim ve ayrı ayrı çağlarda yaşamış olan insanlara, dünyanın tabiat içindeki yerinin ne olduğunu soralım. Bakınız ne kadar çeşitli cevaplar alacağız. Haydi, makinenin koltuğuna oturup kolu çekiniz. İşte, ibre dönmeye başladı: 1959, 1958 sonra 1950, Milâttan önce 600 yılına dönüyoruz... Şimdi durunuz... Ve böylece yılları, yüz yılları aşarak Delfi'de kâhinleriyle ün salmış Apollon Tapınağının yanındasınız, Makineden inerek beyaz harminyesine sarılmış aydın bir kişiye benzeyen Yunanlıya sorunuz: «Şu anda dünyanın neresinde bulunuyorsunuz?...» Adam hemen cevap vererek: «Ortasında tabii... Bunu siz de kolayca görebilirsiniz... «Buyurun size dünyanın tam merkezini göstereyim.» Sizi alıp tapınağa götüreceğim, salo-

nun tam ortasında duran mahrut şeklindeki mermeri göstererek izahatını tamamlayacak: «İşte, bu dünyanın merkezidir. Yunanistan, bizim dünya dediğimiz tekerlek şeklindeki sathın ortasındadır. Etrafı Okeanos dediğimiz su ile çevrilidir. Tekerleğin mihreri de şu merkezdedir; demek ki burası dünyanın merkezidir...»

Aynı soruyu eski medeniyetlerde kime sorarsanız sorunuz, alacağınız cevap bu olacaktır. O çağlarda herkes kendi memleketinin dünyanın merkezi olduğuna inanmıştı. Bu yüzden eskiden Çinliler ülkelerine «Orta Diyar» adını vermişler, yine eski Amerika medeniyetlerinden Maya'lar ve İnkalar aynı inancı göç ettikleri diyarlara götürmüşlerdir. Bu da insanın bencilliğinden doğan tabii bir fikirdi. Bu sebepten dolayı eski Yunanlının verdiği cevaba hayret etmeğe hakkımız olamazdı. Gerçekten bir dağa çıktınız ve etrafınıza baktığınız zaman uzaklıkları ufukta biten bir daire şeklinde, kendinizi de bu dairenin ortasında bulacaksınız. İnsanlar mekân fikrini görme, ışıtme gibi duygularına bağlı olarak elde ettiklerinden, dünyanın gerçek durumuna ait ortaya atılan yeni bilgileri, uzun zamanlar zorlukla kabul etmişlerdi...

Şimdi arzu ederseniz «Zaman makinesi» ile Milattan önce 336 yılına gidelim ve çağın ünlü filozofu Aristo'yu ziyaret ederek aynı soruyu soralım. Bakınız neler anlatacak: «Bana kalırsa dünya bir kâredir. Çünkü küre matematik yönünden tam mükemmeliyete sahiptir. Ancak bu mükemmelliğin dünya ve kâinatı temsil edeceğine inanıyorum. Size bunu tabii bir olayla da ispatlayabilirim... Her halde «ay tutulması» denen hadiseyi biliyorsunuz. Bu olayla dünya, güneşle ay arasına giriyor. Ayı, ışığın yankılandığı bir beyaz perde olarak kabul edin, dünyanın gölgesinin bu perde üzerine tam bir yuvarlaklıkla düştüğünü göreceksiniz...»

Aristo belki de bu fikre sahip olanların ilki değildi. Fakat bu inancını yazılı olarak bırakan ilk insan olup. Bu gerçeğin ispatlanmasıyla insan feza içindeki durumuna ait inançlarından birincisinin yıkıldığını gördü. Dünyanın yuvarlaklığı fikri, yüz

yıllarca yalnız filozof, matematikçi, bilgin ve aydınları ilgilendirdi. Geniş halk kitleleri, bu durumla, İberik Yarımadasındaki bazı cesur adamların Hindistan'a bir deniz yolu bulmak arzusuyla yola koydukları çağlara kadar ilgilenmediler bile... Kristof Kolomb, ticari yönden büyük önemi olan plânlarını kabul ettirmek için, yıllar yılı İspanyol sarayının merdivenlerini aşındırdı. Nihayet Hindistan'la yeni bir kıta keşfetti... Bu olay kitlelere dünyanın yuvarlaklığı hakkında tam fikir vermedi, ama şüpheler genişledi. Maemki dünya yuvarlaklığı, şu halde deniz yoluyla çepeçevre dolaşmak mümkündü.

Zaman makinemizin ibresini 6 Eylül 1522 tarihine getirelim. Sevil'in limanı San Lucas'a bir gemi giriyor. Yedi denizin fırtınaları, tuzu adını bile silmiş. Burnundaki «Victoria» kelimesi güçlükle okunuyor. Bu gemi ünlü Portekizli denizci Fernao Magellan'ın filosundan geri kalan teknedir.»

«Viktoria» o gün üç yıl önce terkettiği aynı limana mütemediyen batıya ilerleyerek dönmüştür. Magellan yolda ölmüş, yerine geçen kaptan Elcano dünya çevresinde tam bir tur yapan Victoria'yı San Lucas limanına getirebilmiştir.

Dünyanın yuvarlaklığına inanan insanlık bu defa da onun güneş, ay ve diğer yıldızların merkezi olduğunu inancını savunmaya koyulmuştur. Zaman makinemizi 1543 yılına ayarlıyalım... İşte, ünlü bir bilginin, büyük astronom Nikolaus Kopernik'in ölüm döşeginin yanındayız. Son anlarında bile yüzünde gerçek olduğuna inandığı bilgilere kimseyi inandıramamanın ıstırabı okunuyor. O, yazdığı kitapta dünyanın güneş etrafında, aynı sisteme dahil yıldızlarla beraber döndüğü fikrini savunuyordu... İnsanların bencillikleri yine kendisini göstermiş, onunla alay etmişlerdi. Demek koca dünya denizleri, kıt'aları, nehirler ve çöllerleriyle güneşin etrafında, hem de bir gülden yüz defa daha büyük bir hızla uçuyordu. İşte bu olamazdı... Fakat bir kaç yüzyıl geçince o da oldu... Evet, Kopernik haklıydı, şu halde bir güneş sistemi vardı ve dünya bu sistemin gezegeninden başka

(Devamı sayfa 30'da)

düşünüyorum, o halde varım

Mülkün Yararılması

Emanet Edilmesi ve Kullanılması

Mülkten ve mülkiyetten şüphesiz ki çok söz edilmiştir. Geniş anlamda düşüncecek olursak bir kimseye ait olabilen her «şey» bir mülk kapsamına girer ve bir veya birçok kimsenin mülkü olur. Her mülk üzerinde ise onu mülk edinmiş olanın bir «mülkiyet hakkı»ndan bahsolunur. Şu apartman, şu otomobil, şu tarlar, bu ağaç bir kimsenin mülkü olarak tarif edilebilir. Bazen da aynı şeyler başka başka seviyede birçok kimsenin mülkiyetine dahil olabilmektedir. Meselâ bir köyün her evine, her tarlasına, her ağacına birer malik bulunduğu gibi, aynı zamanda o köyün bütünü bir ağanın, bir derebeyinin mülkü gibi de sayılabilmektedir.

Tablâtiyle hakiki şahısların mülkü yanında hükmi şahısların mülkü de vardır. Meselâ, şu sokak belediyenin, şu mer'a köyün, şu dağ veya şu çöl devletindir. Yer yüzünde her devletin kendi hudutları içindeki ülkesi onun mülküdür. Hattâ, küçük devletlerin ülkeleri bir takım süper devletlerin nüfuz sahası içinde kalınca biraz da onların mülkü halinde görünmektedir. Açık denizler ise bütün devletlerin istifadesine açıktır. Bir mânada fertlerin ve devletlerin mülkiyeti dışında kalmaktadır. Ama büsbütün sahipsiz addedilmesi de mümkün olmaz. Açık denizler, dünyanın bütünü gibi, ay gibi, güneş gibi, güneşler, galaksiler, kâinatlar gibi, bugün için belki de sadece Yaradanın mülkiyetinde bulunmaktadır. Esasen şunun veya bunun mülkiyetinde görünün diğer şeyler de gerçekte Yaradıcının-dır.

Öyle görünüyor ki, Ulu Tanrı bütün şeyleri, bütün imkânları, evleri, tarlaları, ağaçları, kırları, dağ, deniz, ay ve güneşleri ve bizleri yarattıktan sonra kullanılmak üzere gücümüzün yettiği sınırlara kadar, her şeyi bize tevdi, bize emanet etmiştir. İşte bizim mülkiyet hakkımız bu emanet prensibi ile birlikte doğmakta ve iyi istifade, iyi kullanma şartı ile de bağlı bulunmaktadır. Kazandığımız parayı yakmak hakkına sahip olmadığımız gibi, satın aldığımız tarlayı verimsiz bırakmak hakkına da sahip değiliz. Aynı şekilde kurduğumuz müesseseyi kötü işletmek, başına geçtiğimiz bir devleti kötü idare etmek ile de bir sorumluluk karşısında kalırız. Çünkü her seviyede mülkiyet hakkı ve hakimiyet hakkı, aslında bir görevin yüklenilmiş olmasının bir ifadesidir. Her hak onunla ilgili bir görevin yapılması şartı ile bağlıdır. Görevini iyi yapmayan, hakkını veya bu hakkın meşruluğunu kaybetmiş olur. Meşru olmayan haklara sahip çıkmak ise, mesuliyeti çoğaltan, ağırlaştırılan ve acı akıbetleri davet eden bir zorlamadır.

İnsanların mülk edinme ve mülkünü istediği gibi kullanma hakkının, yani «mülkiyet hakkı»nın bazı memleketlerde çok saygı değer ve dokunulmaz haklardan sayıldığı, bazı memleketlerde ise pek kısıtlanmadığı malumdur. Fertlere mülkiyet hakkı tanınmayan ülkelerde bütün mülkiyet devletin, halkın sayılmaktadır. Bize göre her ikisi de mümkündür ve bir dereceye kadar haklıdır. Aşım gidildiği zaman haksızlık olur. Çünkü mühim olan mülkün daima iyi

kullanılması hem topluma hem de fertlere en yararlı şeklin bulunmasıdır.

Şüphesiz ki fertler de, toplum da fânidir. Sınırlı bir ömür süresince burada yaşamakta, yaşatılmakta olan fertler ve toplumlar elde ettikleri her hakkı ancak burada kendilerine düşen görevin yapılması için bir vasıta olarak bilmeli ve bu görevin veya görevlerin en iyi şekilde yapılmasına dikkat ve gayret göstermelidirler. Ne olursa olsun, bu vasıtalar, bu fâni emanetler, er veya geç bir gün terk edilecektir.

İçinde yaşadığımız madde âleminde bedenimize varıncaya kadar bütün mülkümüzü terk edeceğimiz güne ulaştıktan sonra, bizimle beraber kalacak olan netice, ancak buradaki görevlerimizi iyi, doğru, haklı ve gönülden severek yapmış olduğumuz takdirde büyük bir huzur ve aksi takdirde büyük bir pişmanlık, tedirginlik, ve huzursuzluk olacaktır. Bizden geriye kalacak olan mülkümüz, yetkilerimiz, mevkimiz v.s. mutlaka bir başkasına veya başkalarına ait olacak ve onların üzerinde de ancak «emanet» şeklinde bulunacaktır.

Bizim, hepimizin, herbirimizin en azız, en değerli mülkümüz bize en çok ait olan bir eşyamız bedenimizdir. Bedenimizin ait oluşu ve onu kullanma hakkının tam manasıyla bize verilmiş gibi addedilmesi bile ancak bir yönden doğrudur. Gerçi insanların büyük ekseriyeti, kendi öz varlığını bedeni ile o kadar karıştırmış ve kendini okadar unutmuştur ki, kendini, bedeni ile bir sayar. Halbuki onun bedeni kendisinden başka, pek çok sayıda diğer canlılar tarafından da paylaşılan ve beraberce kullanılan bir ortak maldır. Meselâ, bedenimizin her bir gramında takriben beş milyar hücre yaşar. Altmış kiloluk vücutta, hücrelerin sayısı 120 bin tane dünyanın nüfusu kadardır. Bizim etten kemikten yapılmış mülkümüz, muazzam bir hücreler cemiyeti olup bir bakımdan bize değil tamamiyle hücrelerimize aittir. Beden ülkemiz hücrelerimizin mülkiyetindedir.

Bizim, kendimizden ayıramadığımız bedenimiz üzerindeki hak ve yetkilerimiz, ancak, bir devlet başkanının başkanlık ettiği ülke üzerindeki hak ve yetkilerine benzer.

O başkan, «Devlet Benim» demekle ne kadar haklı olabilirse, biz de bedenimizi kendimiz sanmakta ancak o kadar haklı olabiliriz. Bir devlet başkanı, görev süresince ülkesini iyi idare etmekten, mutlu bir hayata yönelmekten ve insanlık ailesi içinde şerefli bir üye olabilme yönünden devletin ifa edeceği milletlerarası görevlerin en iyi şekilde başarılmasını sağlamakdan ne kadar sorumlu ise, biz de birer fert olarak bedenimizi sıhhatli tutmak ve onu toplum hizmetinde en isabetli bir şekilde kullanmaktan o kadar sorumluyuz. Sonunda pişmanlık çekmemek ve hüsrana karanlığına düşmemek için bir devlet başkanı en iyi ve en objektif müşavirlerine, bir fert ise en hassas ve en serbest bir şekilde vicdanının daima kendisini uyarmaya hazır ikazlarına her an kulak vermesi bilmelidir.

Dünya hayatındaki mutluluk ve dünyadaki çeşitli imkânlar, bizim bilgili, anlayışlı, iyi niyetli olabildiğimiz ölçüde çoğalır. Bütün kânat bizim tarafımızdan keşfedilmeyi ve kullanılmayı bekleyen imkânlarla ve kudretlerle doldur. Ancak, ele geçirdiğimiz her imkân ve her kudret hiçbir zaman bölünmemek ve gururlanmak için değil belki yeni bir görev daha yüklediğimizi ve bunu iyi ifa etmekle yeni bir mutluluk bulacağımızı düşünmek için birer vesiledir. Burada hiçbir imkân ve hiçbir kudret, tekâmül yolunun en son merhalesi olmayacak, sadece görüp kullanıp geçeceğimiz ve biz geçip giderken başkasına devredeceğimiz birer değer teşkil edecektir.

Hülâsa, fert ve toplum olarak, mülk karşısında bizler fâniyiz. Çünkü bırakıp gideriz. Aynı şekilde, bugün bizim elimizde bulunan mülk de bizim için fânidir. Çünkü birgün bizden gider ve başkasının malı olur. Daha doğrusu hem bütün mülk, hem de bütün bizler devamlı bir değişim, devamlı bir hareket içinde ve ebediyetlere doğru uzanan devamlı bir yoldayız. Teknikte, bilimde, davranışta, fert için ve toplum için devamlı bir tekâmül kanunu hükümünü icra etmektedir. Bu tekâmülün asil yaratıcısına ve gerçek sahibine bağlıyız hepimiz.

(Devamı sayfa 30'da)

Fezanın Derinlikleri

(Sayfa 27 den devam)

bir şey değildi... Fakat her halde güneş fezanın merkeziydi...

Rönesans kelimesini duyanlarımızdan çoğu derhal güzel sanatlardaki devrimleri, Mikaelancelo'yu, Raffael'i, Leonardo da Vinci'yi düşünür. Fakat medeniyetin gelişmesi yönünden son derece önemli olan bu çağın rolü bilhassa bilim alanında büyük olmuş, fikir yönünden bağımsızlığa kavuşarak dinî taassubu ve hurafeleri sona erdirmiştir. Rönesanstan sonra hızla gelişen bilim, kavuştuğu dinamizmle, insanlığın, yüz yıllarca sürüp giden yanlış inançlarına darbe üzerine darbe indirmiş, artık bugün hepimizin bildiği gerçekleri sıralayıvermiştir; insan tekerlek gibi bir sathın ortasında değildir; üzerinde bulunduğu yuvarlak dünya, hattâ bu dünyanın etrafında döndüğü güneş ve sistemi de fezanın merkezi değildir. İnsan fezada uçuşan bir toz zerresinin üzerindedir. Güneş denilen ve hiçbir fevkalâdeliği olmayan bir büyük yıldızın etrafında döner, güneşe kendisi gibi milyarlarca bulunan bir Samanyolu'na dahildir ve üstelik fezada daha milyarlarca Samanyolu vardır.

Fezanın derinliklerinde, güneşleri etrafında, tıpkı dünyamız gibi dönmekte olan milyarlarca gezegen vardır. Bilim, bugün bunlardan birçoğunda hayatın mevcut olduğunu kabul ediyor. Şüphesiz bu gezegenlerdeki yaratıklar da tıpkı bizler gibi yıldızlı göklere bakıyor ve yarıdüşüklerinin sırrını çözmeye çalışıyorlar.

Buraya kadar insanın «makrokozmoz» dediğimiz büyüklükler âlemi hakkındaki inançlarının değişiminden bahsettik. Tabiatı bir «mikrokozmoz» denilen küçüklükler âlemin başta atom olmak üzere çeşitli elemanları var. İnsan vücudu da diğer varlıklar gibi Tabiat plânında en esaslı yapı taşını teşkil eden «atomlardan ibarettir». Vücudumuzdaki atomları sayarsak 28 sıfırlı bir rakamla karşılaşırız. Konumuzu, bu tesadüf hakkında Alman astronomi bilgini Prof. Dr. Heinz Harber'in fikirleriyle bitirelim :

«İnsan, vücut yapısıyla makrokozmoz ve mikrokozmoz arasında duran bir varlıktır. O da tıpkı fezanın esas yapı taşı atom ve muhteşem bir yıldız olan Güneş kadar önemlidir ve bu durum ona tabiatın en küçük varlığıyla çok büyük bir varlığı arasında her ikisini de araştırma ve keşfetme yönünden en ideal yeri sağlamıştır.»

Dostlarım Uzay Adamları

(Sayfa 15'den devam)

M. — Pek iyi hatırlamıyorum. Zannedirim o da tuhaf bir duygu içinde kaldı. Her haliyle, meydana gelen olayın tam olarak bilmiyordu.

LJ. — Neden tuhaf bir his duyduunuz.

M. — (düşünürken) Mmmmm.

LJ. — Howard'ın Pocono'larda olduğunu biliyor muydunuz?.

M. — Evet.

LJ. — Ne vakit döneceğini bilmiyordunuz, değil mi?

M. — Hayır.

LJ. — Onlara saat 6.30'da geldiniz ve bize Howard'ın Pocono'larda bulunduğu bölgeden geri dönmesi için bir buçuk saat gerektiğini söylediniz; acaba Pocono'lardaki seyahatinden vazgeçmiş olması mümkün değil miydi, sizden piposunu istemiş olabilir, çünkü, meselâ, otomobilde can sıkılmıştır.

M. — Hayır, bana telefonda, dönmesi için birbuçuk saat gerektiğini söyledikten on dakika sonra oldu bu.

(Devamı var)

Mülkün Yaratılması

(Sayfa 29'dan devam)

Yerimizi, görevimizi ve sorumluluğumuzu buna göre düşünmeliyiz. Her türlü mutluluk o zaman bizleri sarar ve bir daha kaybolmaz.

Sevgi ve saygılarımızla.

Tesis tarihi 1871

KURUKAHVECİ MEHMET EFENDİ MAHDUMLARI

EN NEFİS KAHVE'Yİ SATAR.

SATIŞ YERLERİ :

- EMINÖNÜ TAHMİS,
- BEYOĞLU BALIKPAZARI ve
- KADIKÖY ÇARŞISI

HERKES İÇİN MEDYOMLUK: ÇIKTI

Operatörlüğü, Medyomluğu, Psişik Deneyciliği bilimsel şekilde inceleyen, gayet açık ve seçik olarak yazılmış bulunan bu kitap tam bir çevirme olarak TEKSİR NOT'u tarzında basıldı. Fiyatı: 750 Kuruştur.

RUH ve MADDE, P.K. 1157 — İstanbul'dan ödemeli veya havale çıkarmak suretiyle isteyebilirsiniz.

Spirit Olaylar

(Sayfa 5'den devam)

— Durumum çok mutludur; zira, eski sancılarımın hiç bir şey duymuyorum. Sizlerde dendiği gibi, yeniden ihya oldum ve yenileştim. Dünya hayatından Ruhlar hayatına istihale, ilkin bana her şeyi anlaşıl-

maz kılmıştı; çünkü bazan günlerce uyanıklığımızı tekrar bulmadan kalıyoruz. Fakat, ölmeden önce, sevdiğimle konuşabilmem için Allaha duada bulunmuşum ve Allah duamı kabul etti.

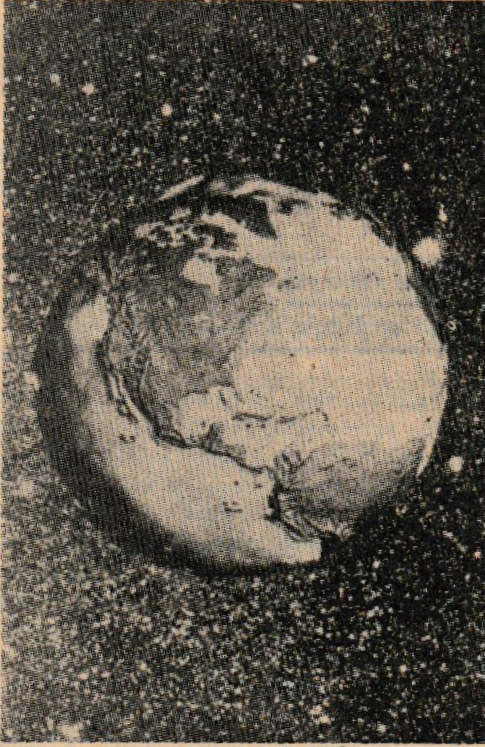
(Devamı gelecek sayıda)

BÜTÜN TABİAT CANLIDIR

İlk okula gelen çocuğa öğretmeni tahayı tebeşirle ikiye ayırarak ilk Hayat Bilgisi (!) dersine başlar. «Tabiat canlılar ve cansızlar diye ikiye ayrılır.» Sonra çocuk Tabiat Bilgisi dersinde bu ayırımın daha şiddetli şekilde devam ettiğini görür. Sonra da Biyoloji derslerinde Canlıları Cansızlardan ayıran vasıfları teferruatıyla öğrenir: «Canlılar hareket ederler, ürerler, rejenerasyon yaparlar. Nefes alıp verirler. Özümleme yaparlar v.s. Halbuki cansızlarda bu vasıflar yoktur...» Sonra da Üniversitede, canlılarda 4 protein atomunun bulunduğu cansızlarda bu durumun olmadığı öğretilir. Mevcudiyetin canlı ile cansız arasındaki ayrılığa dayanan Tabiat felsefesi, bu farklılığı başka kelime ile devam ettirir: Tabiatın canlı kısmının adı bu felsefede: «Organik Tabiat» olmuş, cansıza da «inorganik tabiat» ismi verilmiştir. Bundan sonrası kolaydır. Önce büyük Alman filezofu «Şilling» e hücum ile işe başlanır. Bu ayırımı kaldıran meşhur «Tabiatın canlılığının felsefesi» adlı eserin sahibi görüşünün hatalı olduğu bildirilir. Organik tabiatdaki prensiplerin (üreme, hareket, rejenerasyon, düşünme, gâyelilik...) asla inorganik tabiatdaki prensiplerle (sebepletice bağı, determinizm, alt kısım yıkılınca üst kısmın çökmesi, üremenin ve hareketin olmaması, parçanın kendini tâmir edememesi... v.s.) aynı olmadığı bildirilir. Sonra da ilâve edilir: Inorganik (gayri uzvî) tabiat organik (uzvî) tabiatın temelini teşkil eder. Yani canlılar cansızların üstünde yaşarlar. Sözün kısası alt kısım cansız üst kısım canlı olmaktadır. Sonra gene Şillinge hücum başlar: «İşte canlı cansız ayırımı bu kadar açık iken nasıl olmuştur da Şilling, alt

kısımın da üst kısım gibi canlı olduğunu iddia edebilmiştir. Bu sebepten asıl büyük filezof Şilling değil, Nikolai Hartmann'dır. Çünkü Hartmann, Şilling'in göremediği ayrılığı görmüştür. Organik kısım, inorganikğin üzerinde ayrı prensipleri bulunan bir tabiat parçasıdır. Bu ikisini asla karıştırmamak lâzımdır. İlim yani fizik ve Biyoloji de N. Hartmann'ı desteklemektedir. Tabii Hartmann'ı destekleyen fizik Newton'un fiziği Biyolojide o zamanın biyolojisidir. Halbuki Newton'dan beri köprülerin altından çok sular akmış, bugünkü atom fiziği onların cansız dediği maddede determinizm prensibin seçmediğini, atomun içinde determinizmle izah olunamıyan hareket olduğunu ortaya koyarak; Şilling'den bile çok önceki filezofların, Eski Yunanistandaki Hilozist (bütün tabiatın canlı olduğu görüşü) düşüncesinin doğruluğunu tasdik etmiştir. Atom fiziği, şimdilik, çok pahalı olduğundan dolayı kesif istihsal yapmadığı halde, eski simyagerlerin rüyasını da hakikat yaparak cıvadan altın elde etmeyi başarmıştır. Öte yandan, İngiliz filezofu Hume'dan sonra cansız tabiatda bulunduğu ileri sürülen «tabiat kanunları»nın temellendirilememsi Felsefede büyük bir buhran meydana getirmiştir. Acaba Hume'nin dediği şekilde tabiat kanunlarının temeli çağrışım (associaton) mudur? Eğer böyle ise tabiat kanunlarının temeli çok zayıf olmaktadır. İnsan çağrışım yapmadığı zaman tabiat kanunu yok demektir.

Eğer tabiat kanunlarını temeli hakikaten Enmanuel Kant'in dediği gibi Sentetik apriori ise, yani tabiat kanunlarının esası olan sebep prensibini insan, aklının bir formu olarak doğuşundan getiriyorsa, du-

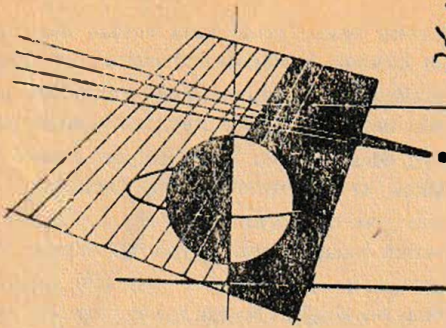
rum gine değişmiyecek tabiat kanunu gibi objektif bir kanun, insanın subjektif yapısına tâbi olacaktır. Bir de tabiat kanun-

larının başka yönü daha vardır «Su 100° de kaynar, bırakılan her cisim yere düşer» şeklinde ifade edilen tabiat kanunları, şimdiki zamanda (présente), hâlihazırda cereyan eden olayları tesbit ediyor, meselâ Fizikçi, kronometresini basıp bırakılan cismin yere düştüğünü kaydediyor. Kronometresine basıp suyun kaynadığı zaman 100° olduğunu kaydediyor. şimdiki zamanda olan bu olayları hangi hakla geçmişe, mâziye ve daha önemlisi geleceğe de teşmil ediyor? Eğer ilim bunu yaparsa, aynı şeyi yapan ve bugünden gelecek için konuşan fal aleyhinde bulunamaz. Metodları farklı olsa da ikisi de aynı şeyi yapmaktadır. Bu sebepten bugünkü ilmin eğinde «Orta çağın bâtil itikatları» diye bazı çevrelerce tahkir edilen gizli ilimlerin yanlışlığını belirtecek hiçbir temel yoktur. İlim bugünden yarın için konuşurken «herşeyin sebebi olduğuna ve determinizm prensibine inanarak hareket etmektedir.» Kanunlarının varlığı demek ki inanca dayanmaktadır. Fakat bu inancın tam olabilmesi için parça ve bütün arasındaki ayrılığın kalkması şarttır. Ancak **Bütün tabiatın canlı olarak kabulü ile tabiat kanunlarına temel bulunabilir.** Bu takdirde, parçada yapılan deneyler bütüne teşmil edilebilir...

CEMİYETİMİZDE HAZIRLANMAKTA OLAN TEKSİR NOTLARI

- Metapsişik Terimler Sözlüğü
- Hind'de Manyetizma
- İlâhlar Kozmonotlar mıydı?

LÜTFEN şİMDİDEN SİPARİş VERİNİZ

AKŞEHİR

OLAYLARI

Psşik Deneyci

Baykur Bilgin'in Celse Zabıtları

VARLIK : SEVGİ

Celsede Bulunanlar :

Baykur Bilgin, Medyom Tansel Berksoy, Lütfi Akcan, Ali Bilgin, Nesibe Bilgin, İsmet Tanrıku, Sahibe Alpogut, Hülya Alpogut, Şefika akıncı Ahmet Zengin, Kezban eZgin, Kenan Boyacı, Gülnaz Boyacı, Güler Özduygu, Selmaz Özduygu, Reyhan Çıtak, Ayşe Bilgin, Kadir Artan, Savaş Bilgin, Mahir Zegin, Selçuk Bilgin.

Eylülde yeni görevlerine gidecek olan Tansel Hanım ve Arkadaşları Reyhan Hanım İkinci Eylül akşamı babama ve anneye veda ziyaretine gelmişlerdi. Orada yalnız kalmasınlar diye biz de kendilerine katılmıştık. Daha sonra yukarıda isimleri geçen misafirler de geldiler. Uzun konuşmalardan sonra Tansel Berksoy hanım uyumak istediklerini söylediler. Küçüklerle beraber 30 kişiye yakın müsafir vardı.

Daha önceki celselere iştirak edenler yeni gelenlere heyecanla görüp işittiklerini naklediyorlardı. İçerde heyecanlı bir hava vardı. Herkes ölen insanlarla konuşmanın nasıl olacağını merak ediyordu. Bir kısmı da yarı şüphe yarı korku içinde sabırsızlıkla bekliyorlardı. Babam daha önce birçok denemelerimizde bulunmuş, duyarlığın dışarı taşmasını kabul etmiş fakat ölüm ötesindeki hayat hakkında halâ müte-redditti. Medyomdan habersiz babamla soruları hazırladık. Babamın iki ağabeyi ölmüştü. Her ikisi de her konuda sayılan sevilen alim kişilirdi. Her iki amcam da şarkın bütün felsefesine vakıftılar. Dinleri de-

rinliğince tetkik etmişlerdi. Birisi İstanbul'da öğretmenlik yapmış hayatını orada tamamlamıştı. Bu amcam tabiatı çok se-verdi. Ağaçlara, kırlara ve kuşlara aşık-tı. İstanbul'dan her geldiğinde kulağındaki kulaklığı biraz daha açar, yetmiş aşkın ince zarif bedenini tabiatın güzelliğine terkeder-di. O yürüyemediği anlar bile bir merkebe biner ağabeylerimiz merkebin yularından tutup çekerler ve böylece bakir ormanlara tabiat ananın eşsiz yeşilliğine doğru uzanırlardı. Hep şiirler mırıldanırdı o yaşlı amcam, ormanlar arasında merkep sırtında ağır ağır gezinirken. Gözlerinden birkaç damla yaş hiç eksik olmazdı, çamların yapraklarını yüzüne sürerken. Yere diz çöküp titreyen parmaklarını bir araya getirerek yerden aldığı bir avuç toprağı koklar-ken. O bir kayanın üzerine oturup engin ufuklardaki renklerin perde perde soluşunu seyrederken hep melodiler mırıldanırdı, ku-ruyan dudaklarıyla. Bu yaşlı amcam bir-tek kişiden korkardı. O da küçük kardeşi idi. Avni Amcam bilgin, alim korkunç ha-fızaya sahip değerli bir büyüktü. Fakat bir o kadar da haindi. Görünürde materya-listti. Ama, bütün dinleri, bölgemizde ondan daha derin tetkik eden yoktu. Gözyaşı bilmezdi hiç. Hergeyi kuvvetle halletmek isterdi. Ama köyde sıkıntısı olan herkes ona koşardı, Arazileri vardı çok. Ama hayır etmedi. Hayatının sonunda aynı topraklar kendisinin en büyük ızdırıp kaynağı oldu. Büyük amcam Faik bey, adeta sulhun sembolü, Avni Amcam ise kav-

ganın koyu müdafî idi. Her iki amcam da Dereçine Köyünde doğdular. Değişik işlerde bulundular. Şimdi kendilerini öteki âlemden takip edelim: Babam işte bu kardeşleriyle görüşmek istiyordu.

Medyom uyutuldu. Rehber varlıkla irtibata geçildi.

S. — Lütfen Avni Bilginle irtibat kurabilir miyiz?

M. — Birisi geldi. Selim, Selim. Bizi Avni Beye o götürecektir.

C. — Ben Selim; inançlarınızı tam tutun. Aranızda gene şüpheciler ve inananlar var. Kalbinizi Tanrı sevgisiyle doldurunuz.

C. — Ben Profösör, Tanrı beni bu kata çıkardı. Öğreticiyim.

S. — Dünyadaki işiniz ne idi? Bize kendinizi tanıtır mısınız?

C. — Topraklarım vardı. Çok acılar çaktım. İnce ve uzun bşyulu idim.

S. — Ömrünüz nerede geçti?

C. — Herşeyden önce İstanbul'da geçti ömrüm. Bir arada çalıştığım insanlar dağlar, dereler, tabiat, herşey benimdi. İnsanlar ve evren ne güzeldi. Ali can dostum kardeşim, efendi baba, senin yerin de pra-försörlük burada. Ben bununla görevliyim.

S. — Dünyadaki memleketiniz neresiydi?

C. — Yakın, yakın dağlık ağaçlık bir köy ki ne muhteşem, adı Dereçine. Ben tabiatım, Duygularım ve gözyaşlarım var benim. Bu da benim şair ruhum. Dereçine'liyim. Ama bütün insanları severim.

S. — Biz Avni Bilgini ;ağırdık, ama bu anlatılanlar amcanın ruh haline uyuyor, lütfen isminizi açıklar mısınız?

C. — Ben büyük amcam Faik.

S. — Peki Faik Bey amca, orada kendinle... (varlık sözümü kesti)

C. — Şimdi Avniye gidelim. Şaşırdınız değil mi? Avni'yi çağırınız, beni buldunuz karşınızda. Biraz bekleyiniz.

C. — Ali neyi merak edersin, sor sen? (Babamın gözleri yaşardı. Çünkü iki ağabeyide o anda karşındaydı. Bilmem ki o anda babam neler hissetmekteydi. Sağlığında her iki amcam da, babama hep Ali diye hitabederlerdi.

Babam medyoma yaklaştı sararan benzi ve titreyen sesiyle :

S. — Ne haldesin ağabey? dedi. (Bu söz benim ruhumun en derin köşelerine inmişti. Hayatta olan babam, ölüm ötesindeki ağabeyi ile konuşuyordu. Bütün varlığım anlatılmaz bir hisle dop doluydu) Amcam babama cevap verdi :

C. — Ali, biz ağabeyin Faik'le beraberiz. Rahatsız. Gene dünyadaki gibi başkalarına birşeyler öğretiyoruz. Tabiatla başbaşayız gene, Ben hep okuyorum, Merak etme bizi.

S. — Hayatınızın son yılları nerede geçti?

C. — Ben Dereçine'de yaşadım. Ben İstanbul'da da yaşadım. Ben Size yakın Çay da da yaşadım. Ve Akşehir'de tamamladım hayatımı. (Bütün bunlar doğrudur.) Esasen İstanbul'lu olan Tansel Hanım yıllarca ölen amcalarımı değil tanımak isimlerini bile duymadı hattâ,

C. — Sorun dinliyorum sizi.

S. — Akşehirden kimleriniz var?

C. — Aile efradım, eşim ve sizler varsınız.

S. — Eşinizin adını söyler misiniz?

C. — Saliha, Hayır Halise.

S. — Eşinizin ev adresini verirmisiniz?

C. — Yeni yol kenarında, no 68 iki katlı bir ev. Alttaki kiraclar da şimdi aranızda bulunuyorlar. (Ahmet bey ve Kezban Hanımlar.) Bunlar da doğru. Şimdi ilim adamlarının yüzde doksanı bu olayı nasıl açıklar acaba? Her halde alt şuur, üst şuur diyeceklerdir. Şayet bu da kâfi gelmezse bir de yan şuur adını takıversinler hazır olmuşken.

S. — Amca bize söyleyecekleriniz ve anlatacaklarınız var mı?

C. — İyi olun, kalpleriniz iyilikle dolusun.

S. — Dinler hakkında bize birşeyler söyler misiniz?

C. — Sadece ibadet kâfi değildir. Hayvanlar da yatıp kalkar. İbadet içten olsun. Kalplerinizi temiz tutsanız ya.! Bu evreni tertemiz tutsanız, bizi uğraştırmasanız ya, Ali; Ben Avni. Söyleneceklerimin hepsine

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

vakıfsın, Senin yüreğin bir yürekli altın gibi. Bir ümitki yüce. Merteben yüksek olacaktır. Soyadına lâıyk olduğunu göreceksin, çocuklarında. Biz gençken ne isterdik bilir mısın? Yalnız sen süje uyandıktan sonra bunların doğru olup olmadığını anlat, Görevlisin bunda. Neler işledik gençliğimizde. Kanımız kaynardı. Yüreğimiz ateş gibiydi. Bir kısmı da aramızda sır kalsın, Ali sen hep iyilik, güzellik, doğruluk bilirdin. Yalan bilmezdin. Ben senin gibi değildim. Atıverirdim. O temiz bir adam. Yaşıyorsun, görevlisiniz.

S. — Bize kendinizi biraz daha tanıtmıyorsunuz? İçimizde bulunanların bütün şüpheleri zail olsun istiyorum.

C. — Ben gene bastonumla yürüyorum. Bilirsiniz bir kaza geçirdim. Kaç yıl geçti. Parmaklarım of. Parmaklarım, ayak parmaklarım koptu. Parmaklarım yok. Taşlar var. Bir kaza of parmaklarım koptu. Yeter yeter gidelim buadan. (Medyom mühîş acı çekmeye ve ağlamaya başladı. Yerinde zor tutuyorduk. Ve gerçekten Avni amcam son yıllarında bir kaza sonu ayak parmaklarını kaybetmişti. Şüphesiz halâ inanmayanlar varsa ibret olsun diye yüce idareciler medyoma bu sahneyi yaşatmışlardı. Gene de inanmayanlar varsa, artık onlara kalepleri mühürlü olanlar diyebiliriz.)

S. — Peki muhterem amca. Bize pek çok duygulu anlar yaşattınız. Şimdi birde bizden çok uzakta olan ağabeyimi tarif edebilir misiniz?

C. — Kara oğlanı mı? Nerede bakayım. Uzak uzak, Rize'de, Kilo almış. Şişmanlanmış. Şu anda saatlerinize bakın Dokuz buçuğu geçiyor.

S. — Evet ama çok farklı. Tam olarak söyler misiniz?

C. — Ona yedi var. Hepimiz saatlerimize baktık doğru idi.

S. — Ağabeyim buraya gelecek mi?

C. — Ekimden sonra.

S. — Acaba tayini hakkında bilgi mümkün mü?

C. — Son günler Rize'de değildi. Orduya gitti. Birşeyler yazıp çiziyor. Bazı sebeplerle burayı istemiyor. Daha çok sevdiği yer var. Sinop, Samsun Karadenizi

geçelim, sahile yakın. Ege ile Marmara arasında. Bu kadar yeter sanırım.

S. — Pek çok teşekkürler Bize bulduğunuz âlemi tarif eder mısınız?

C. — Tanıtayım ama istediğin cevabı alamıyacaksın. Eğer bulunduğumuz yeri sizlere tam anlatabilseydik o dünya bu dünya diye bir şey olmazdı ki, Böylece merak edeceksiniz. Bu, sizler için daha iyi ve güzel. Fesathk yalnız bizde.

S. — Sizin de eşyalarınız var mı?

C. — Güldürme beni. Sizin bildiğiniz gibi eşya yok. Bizim eşyalarımız başka. Ama şu kadarını söyleyeyim. Biz tanrı tarafından görevlendirildik. Her ruh dünyanın her tarafında görevlidir. Ama Amerika'da, ama Rusya'da Ama İsviçre'de, ama İran'da, ama Bağdat'ta! Neleri olursa olsun insanların zihninde: Arı duygular. Dünyaya birliği, yaşama sevinçli, madde peşinde geçim derdi; aşk, sevgi. Cemiyetinizin işlerini halledebilmek, ölçülerini sepetlerimize koyup dağıtmakla görevliyiz.

İKİZLER

(Geçen sayıdan devam)

Psikolog Dr. Dyvil Marquit'in müşahadesi sonucu her ikisinin de büro işlerinde çalışmaya karşı istidatlı oldukları görüldü. Tony daha fazla hislerini gizlemeyi bir tipti ve Roger'den daha kuvvetli bir şahsiyete sahipti. Roger daha hassastı ve tesir altında kalıyordu.

1963 Martında Roger, Tony'nin yanında, Milasi'lerde yani Binhamton'da on gün kaldı.

Roger:

— Her yemek bir ziyafetti ve Milasi'lerin yüz kadar dostunu tanıdım. O zamana kadar rastlamadığım bir dostluk havası içinde bunlundum, diyor.

İkizlerin hikâyesi :

Binghamton'da bir toz bulutunun rüzgârda dağılması gibi dağıldı. İki genç şehirde dolaştıkları zaman etraflarında bulunan insanlar :

— Hangisi Tony? diye bağırıyorlardı.

Bir gün bir kadın onlara doğru yürüdü ve dedi ki :

— Gazetede birbirinizi nasıl bulduğunuz okuduğum zaman ağladım!

Ölümü Gören Adam

(Orta sayfadan devam)

Ertesi gün Kont Nikolay Karasnoviç Maria'ya bir demet kırmızı gül göndererek, gönlünü aldı ve onu, donmuş Neva nehrinde paten yapmağa davet etti. Genç kız bu daveti tereddütsüzce kabul etti.

Buz tutmuş nehrin manzarası şahaneydi ve Maria sevdiği adamla, bu dekor içinde kendini gayet mesut hissediyordu. Beraberce buz üstünde dans ettiler, birbirlerini kovalayarak âdeta çocuklaştılar. Bir ara Maria gözden kayboldu, Kontun bağırmaları, aramaları hiçbir netice vermedi. Genç kız her türlü aramaya rağmen bulunamadı. Buzlar çözüldükten sonra, balıklar onun cesedini buldular. Kontun görüşü hakikat olmuştu.

Bu vak'a Kontu epeyce değiştirdi. Artık herkesten kaçan, yanına yaklaşılmaz bir adam olmuştu. Halk arasında ise çeşitli rivayetler dolaşıyordu. Çoğu kimseler Kontun genç kızı bilhassa öldürüp, bunu kaza diye gösterdiğine inanıyorlardı. Daha sonra Karasnoviç, bütün bu rivayetlerin, Maria'nın eski takdirkârlarından Baron Solçak'ın başı altından çıktığını anladı ve onu düello'ya davet etti.

Düello, 8 adım mesafeden, tabanca ile yapılacaktı. Birinin ölmesine kadar da bu düello, devam edecekti.

Karasnoviç'in ilk atışları pek isabetli sayılmazdı, ama oldukça tehlikeliydiler. Şahitleri, Solçak'a düellodan vazgeçmesini tavsiye ettilerse de o, buna hiç yanaşmadı ve ilk atışı ile Karasnoviç'in boynunu sıyırdı. Atış sırası Karasnoviç'e geldi ve Kont silâhını ateş etmek için doğrulttu. Fakat doğrultmasıyla silâhı indirmesi bir oldu. Hazır bulunanlar buna hayret ettiler ve Solçak bunu protesto etti. Fakat Nikolay Karasnoviç, alında ölüm işareti bulunan birine fazladan ateş etmenin lüzumsuzluğunu belirterek, düelloyu terketti. Demek ki haç işareti yine gözükmişti.

Hakikaten, kısa bir müddet sonra, Baron, iştirak ettiği bir at yarışında atıyla

beraber düşerek boynunu kırdı ve tabii ki öldü.

Halk, artık Karasnoviç'i bir ölüm habercisi, bir şeytan olarak görmeğe başlamıştı. Aaralarında böyle bir insanın bulunmasını herhalde hoş görmüyorlardı. Bunun için, bir müddet sonra Kont, Çarın emriyle, o zamanlar karşıklık içinde bulunan Kafkasya'ya vazifeten gönderildi. Bu suretle halk onun kötü şöhretini belki de untabilecekti. Karasnoviç te bu tayinden memnun görünüyordu. Vatan uğruna Partizanlarla döğüşmek, hayatını vermek istiyordu.

Bu arada tanıştığı aslen İsveçli bir su-bay olan Björn Alexander Ulf Dahl ile sıkı sıkı dost oldular. Bir taraftan çetecilerle çarpışıyorlar, bir taraftan da cephe gerisinde satranç partilerine devam ediyorlardı. Bu partilerden biri esnasında Kont, Ulf Dahl'in alında malûm haç işaretini dehşetle gördü. Bu sefer, kendini, bunun batıl bir inanç olduğuna inandırmaya çalıştı. Ölümü geciktirmenin belki de kendisi tarafından gerçekleştirilebileceğini zannediyordu. Bunun için, yegâne ölüm sebebi olan çarpışmayı İsveçliden uzaklaştırmaya denedi. Çetecilerle çarpışmağa gitti bir gün Ulf Dahl'i gerideki bir köy de bıraktı. Fakat gayreti beyhude oldu. Çünkü çeteciler köye baskın yaparak karşılaştıkları herkesi katletmişlerdi. Tabii ki Ulf Dahl da bu arada ölmüştü.

Annesinin ölümünden sonra Karasnoviç büyük bir mirasa konu ve eline geçen para ile yapmadık rezaleti bırakmadı. Zamanının çoğunu Monte Karlo ve Paris kumarhanelerinde geçiriyordu.

Rus çarı, o zamanlar bir suikaste kurban gideceğinden korkuyor ve sık sık Karasnoviç'i yanına çağırıp alında haç işareti bulunup bulunmadığını soruyordu. Fakat tuhaf olanı şuydu ki, Kont, yakinen tanımadıklarında bu işarete rastlamıyor-du! Çar, bu yüzden, ona daima yanında

(Devamı arkada)

bulunmasını teklif etti. Fakat, bunu reddeden Kont gözden düştü ve memleketten uzaklaşmağa mecbur oldu.

Yine Paris ve Monte Karlo arasında gidip gelmeğe başladı. Bir gün oyun arasında, aynaya bakacağı tuttu ve kendi alnında, kendi ölümünün habercisini dehşetle gördü.

Bu defa, daha fazla paralar üzerine oynadı ve hemen hemen daima kaybetti. Artık hiçbir şeyi düşünmüyordu. Sadık uşağı Leontev'e 50,000 ruble hediye etti ve son kalan 100 rublesini de bir dilenciye vererek âkibetini beklemeğe koyuldu.

Fakat, bu sefer kader ona oyun oynadı ve 24 saat geçtiği halde ölmedi. Beş parasız kalmıştı. Uşağından borç alarak yine kumar masasına döndü. Bu defa talihî yüzüne güldü ve epeyce kazandı. Tekrar

memleketine döndü, Kırım'daki malikânesini satarak uşağı ile büyük bir dünya turuna çıktı. Neticede, büyük İhtilâlden sonra Fransa'da yerleşti.

Kısa bir zaman sonra, Nikolay Karasnoviç, uşağı Leontev'in alnında haç işaretini görünce, artık onun da yolcu olduğunu anladı. Hakikaten de Leoontev 24 saat sonra öldü.

Kont Karasnoviç, daha bir müddet yaşadı ve herkesçe tanınan ve hürmet edilen bir şahsiyet oldu.

Son saatlerini geçirdiği hastanede, «Seneler önce ölmüş olmalıydım,» dediğini duyanlar olmuştur.

92 yaşında öldüğü vakit dudaklarında bir tebessüm vardı. Sanki ağır bir yükten, hayat yükünden kurtulmuştu.

SHANKYA VE YOGA FELSEFESİ

Yoga'nın hiç bir yerde türkçe olarak okuyamayacağınız **PSİKOLOJİK TAHLİLİNİ** akıcı bir üslupla dilimize çevirdik ve **TEKSİR NOT'u** olarak hazırladık.

Az sayıda basıldı. Fiyatı: 5 TL.

Ödemeli olarak P.K. 1157 İstanbul'dan isteyebilirsiniz.

HERKES İÇİN MEDYOMLUK ÇIKTI.

Yazan : J. Lhomme

Ödemeli isteyiniz.

Fiyatı : 750 Krş.

Korkunç Deniz Canavarı

Sicilya Adasının batı ucunda Campobello'dan Vincenzo Coroce acaip bir deniz canavarı tarafından korkutulduğunu söylediği zaman herkes kendisine gülmüştü. Bu, 14 Ocak akşamı Vincenco Denizden döndüğü zaman olmuştu. Bazı arkadaşları kendisine çalışma saatleri içinde ava çıkmasını tavsiye etmişlerdi.

Ondan sonra Sicilya'da zelzele oldu, birçok köy, kasaba yerle bir oldu. Tabii Vincenzo'nun bu hikâyesi de unutuldu gitti... Fakat bir ay sonra Campobello yakınlarında dolaşan iki arkadaş yine aynı olaya şahit oldukları zaman hikâye tekrar ağızlarında dolaşmaya başladı.

En sonunda otuzbeş omurlu bir sırt ile ördek biçimli bir baş ortaya çıkıvermişti.

Kemikleri üzerinde halâ büyük et parçaları pembe pembe seçilmekteydi. Sırayla balıkçılar ve diğer ilgililer kısa bir süre önce can verdiği anlaşılan bu yaratığı iyice süzdükten

sonra şimdiki haliyle yedi metre olmasına rağmen canlı iken tam boyunun dokuz metre olabileceği hususunda birleştiler. Bu yaratık ne bir balınaya, ne bir su aygırına, ne de başka bir şeye benziyordu.

Canavarın iskeletinin bulunduğu yer kısa zamanda turistik gezi merkezi haline gelivermişti. Hafta sonlarında, yabancı plâkalı arabalar, akın akın Campobello'ya dev iskeleti müzeye kaldırılmadan önce bir kere daha görebilmek için geliyordu.

Campobello'nun İhtiyar balıkçılarından Antonia Filardo gördüklerine hiç de şaşmamışa benziyordu. Çocukluğunda, böyle yaratıkların yedi-yüzonyedi senede bir ortaya çıktığını ve öldükten sonra da sahile vurduğunu işittiğini söylüyordu.

Artık Campobello'da kimse gülmez olmuştu.

Yukarıdaki yazı Kasım 1968 Tarihli FATE dergisinin otuzuncu sayfasından türkçeye çevrilmiştir.

CEMIYETİMİZ'DE SATILAN KİTAP VE NOTLAR :

Metabioloji : M. Bilge	20.— TL.
İpnotizma ve Telkin : E. Arıkdal	15.— TL.
Radyestezi : M. Barbanell	5.— TL.
Shankya-Yoga : Özel çalışma	5.— TL.
Felsefi Ekoller ve	
Spiritizma : Cemiyet Ders Ekibi	7.50 TL.
Telepati Kartları :	5.— TL.
Ruh ve Madde Ciltleri : (Beheri)	25.— TL.
Herkes İçin Medyomluk : J. Lhomme	7,50 TL.